

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1035

IN DE KLAUWEN VAN HET GOUD.

20 cent

Hoe ver draagt een pijl, door jouw krachtige hand afgeschoten.

NIEUWE SERIE

In de klauwen van het Goud.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE OVERVAL.

Op een achttien tal mijlen ten Noorden van het Canadeesche stadje, beter gezegd de kolonie Fort Smith heeft de natuur wellicht honderd duizend jaar geleden gezorgd voor de vorming van een eigenaardige hoogvlakte, die zich een meter of tien aan de laagste zijde verheft boven de spiegel van de Groote Slavenrivier, welks oevers, het zoo dicht nadert, dat er tusschen deze reusachtige, ovale „taart” van basalt en de rivier zeive niet veel meer ruimte overblijft dan een met twee paarden bespannen kar voor zich opeischt.

Waarschijnlijk heeft men hier te doen met het overblijfsel van een gedoofde vulkaan, van ovalen vorm, zeer laag, en waarvan de hellingen in den loop der tijden zijn opgevuld met rotsblokken.

De oppervlakte van deze steenen taart is bijna volmaakt vlak, grijs, dor als stoepsteen maar zijn kan. Slechts aan de Noordzijde verheft zich een zonderling gevormde rots, in den vorm van een reusachtigen, ten hemel gestrekten vinger, omstreeks veertig meter

hoog, en een meter of zes, zeven dik aan den basis.

Op een paar steenworpen daar vandaan, en eveneens aan den rand van die ovalen hoogvlakte, waar geen grassprietje wil groeien bevindt zich een tweede rots die al even eigenaardig gevormd is, want hij heeft volmaakt den vorm van een leeuwenkop, met de woeste manen inclus.

Men kan zich ternauwernood een troosteloos beeld van veriatenheid denken dan deze steenachtige hoogvlakte oplevert, te meer omdat er een treffende tegenstelling bestaat tusschen dit landschap en de omringende bergen, die nog altijd met wouden en struikgewas bedekt zijn, al is het echte loofhout hier reeds niet meer aanwezig, en al houdt een paar honderd mijlen verder noordwaarts de boomgrens geheel en al op.

Zelfs de dieren schijnen deze dorre, sombere plek te vermijden.

Slechts zelden zeilt er een arend met trottschen wiekslag boven dien enormen schotel

van basalt en lava, een paar honderd meter in doorsnede en omstreeks honderdtwintig meter breed.

Tot dezen monsterachtig groote nschotel geeft vanuit het Zuiden een smallen kloof toegang. De rechterwand van dat ravijn is steil en volmaakt onbeklimbaar, de linkerwand is veel lager, en heeft een helling, zoodanig, dat een goed klimmer er gemakkelijk tegenop kan klauteren.

Als met een soort van steenen voorsteven steekt dus de toegangsweg in de ovalen hoogvlakte vooruit, om echter links en rechts vrij spoedig in hoogte af te nemen, en zich aan te sluiten bij een borstwering van gestolde lava, die de geheele hoogvlakte omringt en er die eigenaardige vorm aangeeft van een geweldig groote schaal.

Wie dus in het midden van dien kom staat ziet niets anders dan dien rand van basalt, de twee genoemde vreemd gevormde rotsen — en heel in de verte, hem bijna overal omgevend de niet zeer hooge toppen van het rendiergebergte.

Van de rivier ziet hij echter niets, zelfs niet wanneer hij zijn standplaats verlaat, en zich naar den rand van den kom begeeft. Wil de toeschouwer volstrekt genieten van den aanblik van het trassche, hier met groote kracht voortstroomende water, dan is hij verplicht tegen de schuine rand van den kom op te klauteren, die omstreeks twee meter hoog is op die plek.

Op dien laten October middag had een levend wezen, naar het scheen, de barre eenzaamheid van die plek getrotseerd.

Niet ver van den vinger van basalt was een man neergezeten, die heel rustig een pijp zat te rooken, in de schaduw van de rots.

Aan zijn voeten was een vrij groote, ruigharige hond gelegen, zonder een bepaald ras, maar blijkbaar zeer krachtig en met een verstandige kop, en die, als hij geeuwde, twee rijen verschrikkelijke naaldscherpe tanden te zien gaf.

Wat verder stond rustig en ongepadeld een groot paard, een van die krachtige, geharde dieren, die zeker nergens een prijs als schoonste rijpaard zouden verwerven, maar die door hun geheelen bouw zoo uitnemend geschikt zijn voor het zware werk, dat er van hen geëischt wordt.

Het was een echt koeiendrijverspaard, met geen ons vet te veel, een en al spier en pees, met een angen staart, die nooit door de schaar bedreigd was. en die dus een voortreffelijk

afweermiddel was tegen de lastige steekvliegen, en verder geheel gebouwd voor den galop.

Dicht bij den rots lagen het zadel en het verdere tuig.

Vlak bij den rand van den steenen kom was een vrij groote tent opgesteld, en daarvoor waren de overblijfselen te zien van een klein houtvuur.

Er lag nog wat brandhout op een stapel daarbij, en het was zeker niet zoo gemakkelijk geweest, dat te verzamelen, want de dichtstbijzijnde boomen of struiken waren wel anderhalve mijl ver.

De man, die zijn eenzaamheid met zooveel wijsgeerige kalmte scheen te dragen, was Lord Edward Lister, geheeten John Raffles, de groote avonturier.

Tot beter begrip van hetgeen er gaat volgen, is het volstrekt noodzakelijk, zoo kort mogelijk mede te deelen, waarom de langgezochte, Groote Onbekende de gevaarlijke vijand van Scotland Yard, zich daar in het hartje van Canada bevond, op vele honderden mijlen van iedere beschaving, en slechts in gezelschap van zijn paard en zijn hond.

Het was nauwelijks een maand geleden, dat Raffles, vergezeld door Charles Brand, zijn helper en secretaris en James Henderson, zijn chauffeur, met zijn snelste vliegmaschine naar Amerika was overgestoken, slechts gedreven daartoe door het vaste voornemen, een der laagste vormen van de menschelijke misdadigheid, de laffe menschenroof met alle kracht waarover hij beschikte te helpen bestrijden.

Onmiddellijk had hij zich in het heetst van de strijd geworpen, en hij was er in geslaagd een aantal van de gevaarlijkste kinder- en vrouwenroovers van Los Angeles ten onder te brengen. Laten was hij met zijn beide metgezellen naar Canada getrokken, en het lot wilde dat er juist te dien tijde goud was gevonden, aan den Noordoostelijken punt van het Groote Slavenmeer, hetgeen tot gevolg had dat tienduizenden in auto's, te paard, in allerlei wagens en karren en ook te voet naar dat nieuwe beloofde land trokken, in de hoop, er rijkdommen te zullen verwerven.

Het toeval bracht Raffles en zijn metgezellen al zeer spoedig in aanraking met een jong meisje, Elsie Birkhead geheeten, dat met haar broeder Dave en hun beider vriend Mutt Jefferson de gevaarvolle reis had gewaagd.

Het ontbreekt op den langen weg naar een goudveld nooit aan bandieten van de ergste soort, en het was dan ook niets verwonderlijk dat het thans vergrootte reisgezelschap zich spoedig

verdedigen moest tegen de listen en lagen van een bende, die zich de bende van Schoppen Tien noemde, en die aanvankelijk door een zekeren Tom Brace, en vervolgens door diens vriendin Mary werd aangevoerd, uitsluitend bekend onder haar bijnaam van Zwarte Mary.

Brace was gedood door den zelfden hond, die daar nu zoo rustig en oogknipperend met zijn grooten kop op zijn voorpooten naar Raffles lag op te zien. — En iedere aardse rechter zou verklaard hebben dat de schurk het dubbel en dwars verdiend had, maar de wraakzucht van zwarte Mary, was hierdoor nog vermeerderd en zij wist hare metgezellen aan te zetten, zich meester te maken van Elsie door middel van een sluwe list, en haar weg te lokken van haar vrienden.

Die toeleg gelukte, maar Raffles was zeker Raffles niet geweest, wanneer hij niet aanstonds tot een achtervolging was overgegaan, zelfs al moest hij daarbij de hulp missen van Dave, de broeder van het geroofde meisje, die bij een poging om haar te verdedigen zwaar gewond werd door de bandieten.

Reeds eerder echter had er een gevecht plaats gevonden met de bende van Schoppen Tien, na afloop waarvan een doodelijk gewonde bandiet aan Raffles verraden had dat de voormalige bendeleider een groot gedeelte van zijn buit verborgen had in de onmiddellijke omgeving van dezelfde rots, die zooveel op een leeuwenkop geleek.

Zwarte Mary moest dit verraad begrepen hebben, want zij trok onmiddellijk door haar rampzalige gevangene vergezeld en een zeste van haar bendeleden naar de plek, naar die zonderlinge hoogvlakte daar bij de rivier, en het was ook daar dat het treffen plaats vond. Elsie kon worden gered, maar de arme Mutl Jefferson vond bij dat gevecht den dood.

Er was politie komen opdagen, manschappen van de Koninklijke Beredene, die haar maar al te goed kenden en die hadden haar en weinige overlevende bandieten gevankelijk weggevoerd.

Dat was den dag tevoren geschied. En het eerste wat Raffles deed, was, Henderson en Brand met Elsie terug te zenden naar Fort Smith, waar haar broeder zwaar gewond lag, waar een garnizoen was gevestigd, en waar zij zich dus onder de hoede van den militairen commandant kon stellen.

Brand had er tegen geprotesteerd, dat Raffles alleen achterbleef, al zou het slechts voor een paar dagen zijn, maar de groote avonturier was op zijn stuk blijven staan.

De gevaarlijke bende van Schoppen Tien

was zoo goed als uitgeroeid, de aanvoerster was gevangen genomen. van die zijde kon hem dus geen gevaar meer dreigen en hij wilde zich nu eenmaal den tijd te nutte maken, om een onderzoek in te stellen naar de plek, waar volgens de laatste bekentenis van den stervenden bandiet de geroofde buit van wijlen Tom Brace geborgen was.

Die eerste nacht was voorbijgegaan, zonder dat zich iets bizonders voordeed. De stilte werd alleen maar verbroken door het zachte ruischen van het rivierwater en het verre gehuil van een wilden hond in het gebergte.

Daar de nachten reeds koud waren had Raffles een vuur ontstoken, maar niet grooter dan noodig was dan om er zijn eenvoudig maar boven te warmen. Foundling, de hond had zijn portie brood en gedroogd vleesch gekregen, met een groot been bij wijze van dessert, en het paard was gevoederd met haver — een noodmaatregel want er was in de buurt nu eenmaal niets eetbaars.

De hond had vlak voor de tent geslapen, en Raffles wist dat hij op het dier beter kon vertrouwen dan op den besten, menscheijken wachtpost, hoe plichtsgetrouw die ook was.

Des morgens had hij dadelijk een bad genomen in de rivier, hij had ontbeten met wat koud vleesch, scheepsbescuit en thee, en altijd was diezelfde beklemmende eenzaamheid om hem heen geweest.

Geen mensch, geen dier had zich vertoond, niet op de aarde en niet in de strakblauwe lucht.

Raffles had een korten rit gemaakt langs de rivier, na zijn paard niet zonder moeite over de borstwering te hebben gekregen, hij was teruggekeerd, hij had nogmaals wat gegeten, Foundling had zijn tweede been ontvangen, en nu zat Raffles in de schaduw en tuurde nu en dan op zijn horloge, tot hij plotseling opstond, een voorbeeld dat onmiddellijk door den hond gevolgd werd, en tot zich zelf sprak:

— Twee uur! Dit is het uur, dat door den berouwvollen zondaar in zijn laatste biecht genoemd werd. Nu zullen wij eens zien, hoever de schaduw van de rots reikt.

Raffles had zijn geweer ter hand genomen, meer uit een gewoontegebaar, dan omdat hij een oogenblik geloofd het noodig te zullen hebben, en nu liep hij voort in de uitgerekte schaduw van den steenen vinger, op den voet gevolgd door Foundling, en hij zag reeds van verre, dat het einde van die schaduw hem tot aan den voet van den steenen leeuwenkop bracht.

Het blok was werkelijk reusachtig, zeker

wel tien meter hoog, bijna even breed, en bijna vijftig meter lang.

Met een van zijn langsijden grensde het aan den rand van den hoogvlakte, of liever het vormde daar een geheel mee.

Het horloge van Raffles wees nog een paar minuten voor tweeën en hij wachtte geduldig.

— Precies twee uur, zeide de bandiet, mompelde Raffles en het is ook aat in de maand October, dus de omstandigheden zijn gunstig.

Hij keek naar de schaduw, die zeer langzaam opkroop tegen het geweldige rotsblok en tegelijkertijd een weinigje draaide.

Plotseling viel zijn oog op een nauwe spleet, die juist door de schaduw werd geraakt, en hij bemerkte nu, dat op die plek een zeer zwaar blok tegen den voet van de rots rustte.

— Het ziet eruit, alsof dat blok een ingang afsluit. En verder lijkt het erop alsof dat blok daar door menschenhanden is neergelegd.

Raffles deed niet eens moeite, hoe krachtig gespierd hij ook was, geheel alleen dat blok van zijn plaats te wentelen. Het moest op zijn minst duizend kilo wegen!

Hij dacht slechts kort na, trok zijn mes, stak dat in de gleuf, want er waren heel wat meer van die spleten in het reusachtig rotsblok en liep terug, ontdeed het paard van zijn blok en bracht het naar den steenen leeuwenkop.

Aan den zadelknop was een korte lasso bevestigd, en hiervan maakte Raffles een groote lus, sloeg dien om het bovenende van het blok, en dreef met een zacht geklap van zijn tong het paard aan.

Het dier sprong voorwaarts, door den schok brak het touw — maar het paard had het zware blok van zijn plaats getrokken, dat met een plof terzijde viel en Raffles zag onmiddellijk dat zijn veronderstelling juist was geweest — het blok had een opening versperd, omstreeks een halve meter breed, en een meter hoog.

Raffles ging op zijn knieën liggen, en tuurde eenige tijd, om zijn oogen aan de duisternis te laten gewennen in het binnenste van het hol.

Men kon niet weten — giftslangen zouden daar wel eens hun verblijf kunnen houden!

Er bewoog zich echter niets, niets liet zich hooren, en Raffles kroop naar binnen.

Hij had nog geen meter afgelegd of hij kon zich oprichten, want de nauwe gang hield op en hij bevond zich nu in een soort van spelonk, meer dan twee meter hoog en zeker wel dubbel zoo breed en lang.

Achteloos in een hoek neergeworpen lagen een paar zakken, die een veelbelovend rinkelend geluid maakten, toen Raffles ze oplichtte.

— Goudgeld! en dat in dezen tijd! riep Raffles opgewekt. Misschien is dit ontstolen aan een of anderen dwaas, die Amerikaansche tiendollarstukken verzamelde. Wel, daar is voor een waarde van minstens dertig duizend dollar! En hier — ringen, van zilver en van goud, met en zonder briljanten, een parelsnoer — nog een! Gouden horloges — zelfs ouden vulpenhouders! Niets hebben de bandieten versmaad! En de heme! alleen weet hoeveel bloed er kleeft aan die geroofde sieraden! Nu, wij zullen het voorloopig hier laten, totdat Brand en Henderson zijn teruggekeerd Foundling.

De hond was Raffles nagelopen, snuffelde rond en gromde daarbij dreigend.

— Ja, ik begrijp het, je ruikt de lucht van je doods vijanden! Brave hond, van de ellendingen, die een maand geleden je arme meester lafhartig hebben vermoord om hem te beroven! Een van de moordenaars heeft zijn verdiende loon gekregen — jijzelf was de scherp-rechter en zijn medeplichtige bevindt zich nu in handen van de politie.

Hij liet zijn bliken nog even dwalen over de kleine zakjes vol goudstukken, over een wit houten kistje vol sieraden, over een heel gewonen, cartonnen doos, die een paar hals-snoeren bevatten, op dit oogenblik zeker nog vijftigduizend dollar waard, en toen verliet hij de spelonk weer, trad in het ielle zonlicht, en een seconde later was hij een en al actie!

Al geloofde Raffles niet dat hij hier zou worden aangevallen, zijn waakzaamheid was er niet minder groot om, en zijn scherp oog had, juist toen hij terzijde van den steenen leeuwenkop trad, aan de overzijde van de hoogvlakte iets zwarts zich zien afsteken tegen het eentonige grijs van het basalt, een zwart vlakje, dat nu plotseling verdwenen was.

Maar er was waarschijnlijk wel iets verdachts, want hij had nog niet uitgemaakt wat dat zwarte vlakje was geweest toen het weer te voorschijn kwam en op hetzelfde oogenblik kraakte er een schot, scherp en fel als een zweepslag, en Raffles voelde het geweer in zijn rechtervuist schokken alsof iemand er een harten slag tegen had gegeven.

Hij trad snel weer achter het rotsblok terug en beschouwde zijn wapen.

Een kogel had den kolf van zijn geweer geraakt en had er een lange gleuf in geploegd.

Raffles bukte zich diep, en zijn scherpe oogen zochten de bodem af.

Toen raapten hij een platgeslagen stuk lood

op, wat nog gloeiend heet was, en mompelde :
— Zelf gemaakte kogels ! Dat meende ik
al te hooren aan den klank van het schot. En

dan is dat zwarte ding zeker den hoed geweest
van iemand die drommels goed schiet, al giet
hij ook zijn kogels eigenhandig !

HOOFDSTUK II.

EEN TEGEN VELEN.

Raffles begreep onmiddellijk in welk groot gevaar hij verkeerde, wanneer die schutter eens niet alleen mocht zijn, die hem op een afstand van honderdtwintig meter bijna geraakt had met een ordinairen, zelfgegoten kogel.

Hij riep onmiddellijk den hond bij zich en hield zijn eigen hoed bij den uitersten rand zoodanig, dat hij gezien moest worden door den eigenaar van dat zwarte hoofddekseel aan de overzijde.

Er klonk een waar salvo, en toen Raffles de hoed naar zich toe trok, zaten er vijf gaten in !

— Neen, de man is niet alleen, constateerde Raffles laconiek. En ook zijn kameraden zijn goede schutters. Een hoed op honderdtwintig meter afstand te raken — alle hulde. Intusschen — waarom hebben die lieden het op mij voorzien ? Men schiet toch maar niet voor de aardigheid. Of bij wijze van sport op de lieden die men op zijn weg aantreft ? Zij zullen wel weten wat ik hier zocht, en als zij het weten, dan moeten het ook vrienden zijn van Zwarte Mary !

Raffles dacht hier nog over na toen weer een schot kraakte.

Zijn paard liet een zachten, bijna menscheijken schreeuw hooren, rilde even, boog den kop naar den grond, en viel toen langzaam terzijde.

Het dier stuiptrekte nog even en lag toen stil, terwijl een dun straaltje bloed uit den geopenden bek stroomde.

— De schurken ! En ik heb het arme dier niet kunnen redden — het had geen plaats kunnen vinden achter den rots ! Intusschen heb ik geen

paard meer, en daarop zullen zij het wel hebben toegelegd. Dat wil zeggen John Raffles, dat de toestand zeer ernstig voor je begint te worden. Want ik zal zelfs den top van mijn neus niet om dit rotsblok kunnen steken, of men zal op dit onmisbare orgaan schieten.

Hij keek om zich heen en nam den toestand eens op. De zijde van den Leeuwenkop, die van de hoogvlakte was afgewend, en dus ook van die goedschietende lieden daarginds was te beklimmen, al zou dat ook niet zeer gemakkelijk gaan.

Uit vrees dat Foundling hetzelfde lot zou ondergaan als zijn arm paard, hield Raffles het dier stevig vast aan den lederen riem, en klauterde toen behoedzaam naar boven.

Bijna aan den top gekomen, kroop hij op zijn buik verder totdat hij een smalle opening bereikt had, bijna geheel boven, waardoor hij een blik op de ovalen hoogvlakte den steenen rand van de kom aan de overzijde, en de uitmonding van het ravijn kon laten gaan.

Toevallig had hij zijn kijker in het lederen etui om den hals, en met groote behoedzaamheid bracht hij het instrument voor de oogen, maar niet dan nadat hij zich overtuigd had, dat de reeds laagstaande zon niet in de lenzen kon schitteren, en daardoor zijn schuilplaats verraden. De opening waardoor hij keek was wel zeer smal, nauwelijks drie of vier centimeters, maar men kon nooit weten, welken weg een kogel zou volgen, op goed geluk afgeschoten.

Aanvankelijk zag hij volstrekt niets, dat eenige onrust zou kunnen baren.

De geheele omgeving leek volkomen van menschen en dieren verlaten te zijn. Zelfs in de

fletsblauwe lucht was geen vogel zichtbaar.

Maar toen Raffles den kijker langzaam naar links wendde, naar de zijde van de rivier dus, toen meende hij eenige beweging te zien, van e rotsblokken, lie de eigennaardige borst wering vormde welke de hoogvlakte aan die kant afsloot.

— Dat ziet er verre van geruststellend uit mompelde Raffles. Het is duidelijk dat zij trachten een omtrekkende beweging te maken, teneinde mij ook in den rug te kunnen aanvallen. Maar wie zijn die bandieten, hoe wisten zij, dat ik hier was, en waarom hebben zij mij zonder eenige waarschuwing aanstonds op kogels getraceerd?

Hij zag voor een zeer kort oogenblik een grijs hoofddekse, maar het leek hem nutteloos er een kogel aan te verspillen. De afstand was zeer groot, en hij zou door een schot zijn tegenwoordige positie maar verraden!

Hij keek de andere richting uit, naar rechts, en het duurde niet heel lang of zijn uitmuntend instrument verried ook daar de aanwezigheid van vijanden — daar achter de rotsen kringelde een lichtgrijs wolkje omhoog, zich afteekend tegen het grijze gesteente — daar liep iemand een pijp te rooken!

Raffles begreep nu ten volle het gevaarlijke van zijn toestand. De vijand zwermde links en rechts uit, op beide flanken, en behield tevens een kleine macht in het centrum. Het was duidelijk dat die twee vleugels een opdracht hadden, rondom de betrekkelijk kleine hoogvlakte te trekken, zoodat zij elkander ten slotte noodzakelijk, als de klauwen van een nijptang weer moesten ontmoeten — en tusschen die klauwen zou Raffles gevangen worden!

Natuurlijk zou hij zich op dit oogenblik nog kunnen terugtrekken — hij zou een achterwaartsche beweging kunnen maken, maar niet zeer lang, want reeds na een vijftigtal meters zou hij zich in de open vlakte bevinden, en dus weer in het gezicht komen van de bandieten, die zich daar op den hoogsten top, daar waar de smalle kloof in de reusachtige basalten kom uitmondde, genesteld hadden.

En zoo lang de vijand in dekking bleef achter de rotsblokken, zoo lang kon Raffles ook niets uitrichten, en was hij tot werkeloosheid gedoemd.

— Ja Foundling, het ziet er ditmaal leelijk uit, vriend, en ik kan werkelijk niet goed zien, hoe wij ons hier uit moeten redden. Terzijde van de rots stappen, links o. rechts beteekent een zekeren dood, van een terugkeer naar ons kamp kan geen sprake zijn — en wij

zullen het dus wel zonder voedsel moeten stellen — totdat wij in het geheel geen voedsel meer zullen noodig hebben....

Misschien — als de duisternis valt, zouden wij het kunnen wagen, wat eten te gaan halen, maar tegen dien tijd zullen de bandieten zich misschien al hebben meester gemaakt van de tent, de munitie en de levensmiddelen! Kom mede, Foundling — want dat moeten wij tot iederen prijs zien te voorkomen. Al zou het ook een onmiddellijk einde beteekenen. Beter 'n kogel, die 'n zachten, snellen dood brengt dan de langdurige martelingen van den hongerdood!

Raffles klauterde weer naar beneden, telde zijn patronen, bevond dat hij er nog vijf in zijn geweer, en nog twee houders van ieder zeven stuks in zijn zak had, en meende dat het niet overvloedig vee was.

Daar hij echter tot iederen prijs zijn voorraden moest trachten te verdedigen zoo aarzelde hij niet, maar klauterde over den agerand van basaltblokken, die de ovalen kom aan alle kanten omgaf, en welks hoogte op een grillige wijze wisselde, en begon zijn moeilijke tocht naar het kamp.

De toestand had zich dus inzooverre gewijzigd, dat Raffles niet meer onbeweeglijk bleef, maar zich verplaatste, en dat nu de beide vijandelijke machten beiden naar het kamp op rukten, en daarbij een derde deel van de geheele omtrek van de ovalen kom moest afleggen, alvorens zij op het kamp zouden stuiten.

Dat het er was moesten zij reeds weten, want men kon de opgezette tent zeer duidelijk zien, als men zich daarboven bij den uitgang van den smallen kloof bevond.

Evenzeer moesten zij reeds ontdekt hebben dat Raffles alleen was, en zij zouden er dus alles opzetten hem in de eerste plaats te berooven van dat kostbare steunpunt, waar zich zijn schietvoorraad en zijn levensmiddelen bevonden — om van den aarden kruik met frisch drinkwater maar niet eens te spreken.

Verder stond het voor Raffles vast, dat de lieden die hem zoo plotseling hadden aangevallen op de hoogte van hetgeen die rots met den vorm van een leeuwenkop in zijn binnenste bevatte, anders waren zij zeker niet naar deze, sombere, dorre, steenachtige valle gekomen, die naar het scheen maar een enkele toegangsweg had — de smalle kloof.

Zij moesten dus vrienden zijn van Black Mary, en wel zeer goede vrienden want het geheim zou wel streng bewaard worden.

Aan al deze dingen dacht Raffles echter niet lang, want zijn geheele aandacht was nu bepaald tot die strook moeilijk begaanbaren basaltgrond, bezaaid met groote en kleine steenblokken, die hij moest afleggen, alvorens hij het kamp kon bereiken.

Het is waar dat Raffles aan de veilige zijde van den steenen rand liep — maar die rand was nu eenmaal niet zoo gaaf als een walmuur, of een polderdijk, hij was hier en daar gevaarlijk laag — en op enkele punten hield hij zelfs geheel op, en Raffles moest bressen volstrekt voorbijgaan, als hij tenminste zijn doel wilde bereiken.

En het bleek hem maar al te spoedig genoeg dat men zijn voornemen begrepen had, daarboven op den rots, en dat men hem in het oog hield, zoover dat mogelijk was, want de grootste bressen werden eenvoudig onder een geregeld vuur gehouden, een waar gordijnvuur, dat maar al te duidelijk aantoonde dat de bandieten daar boven in hun stelling minstens met hun zessen waren, en er behoorden de moed en de koelbloedigheid van Raffles toe, in een snellen sprint die gevaarlijke openingen voorbij te rennen.

Foundling zag zich bij een van die gelegenheden zelfs het puntje van zijn staart ontnomen, hetgeen zijn stemming zeker niet verbeterde, maar nu hielden die openingen in den „schotelrand” geheel op, en Raffles haalde diep adem, toen hij daar naast zich op twintig meters afstand den steenen vinger ontwaarde.

Natuurlijk moest hij nu opnieuw over de borstwering klauteren, maar die geweldige rotspiek maakte het voor den vijand onmogelijk, hem bij die klimpartij te zien.

Anders echter was het voor de lieden, die van den rivierkant naderden. Want tegen hen zou die natuurlijke, basalten toren geen afweer kunnen bieden, maar rondom zijn voet lagen overal groote en kleine lavabrokken en Raffles was daar al spoedig tusschen in en kroop nu zoo ver naar voren, totdat hij een tamelijk onbelemmerd uitzicht had naar de zijde van de rivier, terwijl hij toch zelf gedekt lag.

Maar al heel spoedig drong het tot hem door dat die tent eigenlijk evengoed mijlen ver weg had kunnen staan! Want om ze te bereiken moest hij over een strook terrein van wel vier meter breed en die strook lag juist onder het vuur van de schutters daar bij de rivier hetgeen bleek toen Foundling voor de tweede maal werd gewond, ditmaal aan het tipje van een zijner spitse ooren, toen hij zich maar even van achter een rotsblok liet zien!

— Het schijnt dus dat ik evengoed daarginds had kunnen blijven, mompelde Raffles, den hond aan den lijn naar zich toetrekking. Ga liggen, Foundling, of ze zullen je tot een zeef schieten, hond!

Raffles had zijn repeteergeweer in den aanslag gebracht, want hij had een vrij groote opening in de borstwering gezien, daar aan de kant van de rivier, die de bandieten noodzakelijk moesten passeeren, als zij tenminste het kamp wilde bereiken en niet de vlakke dwars wilden oversteken, hetgeen krankzinnigheid zou zijn geweest, zoolang het dag bleef.

Al spoedig vertoonde zich een gedaante daar bij de opening, Raffles mikte zorgvuldig, er volgde een luide schreeuw, onmiddellijk na het schot, en de gedaante was verdwenen.

En zoo bleef de toestand, en de zenuwen van menig man zouden het niet hebben kunnen verduren, want Raffles begreep zeer goed dat ook van rechts langzaam maar zeker de vijand naderde, en hem spoedig in den rug zou aanvallen.

En de honger begon te nijpen, maar veel meer nog de dorst. Het ergste was dat Raffles zeer goed de aarden kruik kon zien, daar in de schaduw van de tent, en die zich evengoed op een andere planeet kon bevinden.

Het zou zelfmoord zijn geweest, zelfs maar een poging te willen doen om dat kostelijke water te bereiken.

En tenslotte werd die dorst zoo nijpend, dat Raffles op middelen zon, dat water in zijn bezit te krijgen, zonder onmiddellijk op een kogel onthaald te worden.

Henderson, die een meester in de kunst was, zou met een lasso al heel gemakkelijk de stevig gekurkte kruik naar zich toe weten te halen.

Raffles had geen lasso, maar hij bedacht er iets anders op. De lederen lijn van den hond was geen riem uit een stuk, maar gevlochten uit dunne koorden van leder en Raffles zette zich aanstonds aan het werk.

Hij maakte de riem los, die meer dan een meter lang was, sneed er de mousqueton af met zijn mes, en kon toen zeer gemakkelijk de lederen strengen uiteenrafelen.

De hondenlijn was uit vijf van die strengen samengesteld, en toen Raffles ze goed had uitgerekt en vervolgens met de uiteinden aangeknoopt verkreeg bij een dun maar zeer sterk lederen koord, voorzien van een loopende knoop, en meer dan drie en een halve meter lang!

Hoe vaak hij die geïmproviseerde lasso vruchteloos naar die begeerde waterkruik wierp in een zeer astige en ongemakkelijk houding, kon hij zich later niet meer herinneren, maar het waren er vele dozijne, totdat tenslotte de lus om de dunne hals van den kruik viel, er over het oor leed, waarop Raffles de lasso behoedzaam naar zich toe trok, zoodat de lasso zich sloot. De kruik viel om, maar geïkkelig hield de kurk en het was met een gevoel van onbeschrijflijke vreugde dat zijn dorre lippen en droog verhemelte verfrist kon worden met het water, dat toch allesbehalve frisch meer was.

Foundling kreeg zijn deel, waarbij de linker handkom van Raffles als drinknap moest dienst doen, en juist toen de hond gedronken had klonk er van vlakbij een schot, dat, als het twee centimeters lager was geweest, aan dit avontuur, en ook aan alle verdere avonturen van Raffles een einde zou hebben gemaakt.

Zooals het was verbijzeld, het slechts de kruik in de hand van Raffles, die zich onmiddellijk plat op den grond wierp en zich zoo klein mogelijk maakte achter een rotsblok.

Een tweede schot echter deed hem begrijpen dat het gevaar ditmaal niet van de rivier maar van de andere omtrekkende vleugel kwam.

De kogel kwam ontegenzeggelijk van rechts, schampte de schacht van zijn hooge laars en kwam vlak naast zijn rechterhand, die de kolf van zijn geweer omklemd hield en ketste met een ziekmakend geluid van het basalt terug, om plat te slaan tegen een rotsblok, dat nog zes meter verder lag.

— Dat zijn heeren die met stalen kogels schieten! mompelde Raffles, zich een weinig opzijde wendend, zoodat een basaltblok van nog geen halve meter hoog althans eenige dekking bood. De bende is dus samengesteld uit voormalige cowboys en uit wat men zou kunnen noemen moderns. Nu, een looden of een stalen kogel — als hij raak is maakt het niet veel verschil.

Er vernam nog een kwartier, het bleef stil. Raffles had instictmatig het goede gedaan naar het scheen, en dat basaltblok beschermde hem als een borstwering. Hij had zijn revolver klaar liggen.

Toen begon de schemering te dalen. De omtrekken vervaagden. En de honger pijnigde meer dan ooit. Vooral Foundling cheen ronddwalen en lijden te moeten, en Raffles had den grootsten moeite om de hongerige dier te beletten, naar de voorraden te gaan en zich het voedsel toe te eigenen dat zijn meester hem scheen te

willen onthouden — waarom — kon hij onmogelijk begrijpen.

En op 't laatst werd die honger zoo ondragelijk, dat het dier niet langer gehoorzaamde, zich alleen liet leiden door zijn aandrift, op den buik naar de tent kroop, en op dezelfde wijze terugkeerde — met den zak gedroogd vleesch tusschen de tanden. Er viel geen schot, en het was dus duidelijk dat men den hond niet had kunnen zien daarginds. De bandieten moesten reeds dicht bij zijn gekomen, en waren wellicht, op hun beurt onzichtbaar voorbij de gevaarlijke bres gegaan.

Raffles begreep als bij instict dat binnen een kwartier de zaak beslist moest zijn. Dan zouden van twee kanten de bandieten zich op hem werpen, misschien zouden hij en de hond er een paar kunnen doden — en dan was hun beider lot beslist.

De duisternis was nog lang niet volkomen, en dat zou zij ook ditmaal niet worden, want reeds was de maan vol en groot aan den lichten hemeel verschenen.

Het gehoor van Raffles was tot het uiterste gescherpt, en hij gaf acht op de minste geluiden.

Twee malen hoorde hij duidelijk het rollen van kleine steenen, die door een menschenvoet in beweging moesten zijn gebracht. Heer verhuilde een wilde hond.

Het water van de rivier ruischte.

En toen, in die stilte, onstond er plotseling een ongewoon kabaal, schoten eschreeuw, luide vloeken, en toen plotseling, daar midden in de steenge kom een goed bekende, wat ruwe maar zeer welkome stem die schreeuwde:

— Is U daar, mylord?

— Hierheen, Henderson, hierheen, Brand! schreeuwde Raffles zoo hard hij kon terug, en Foundling blafte als dol half van woede, half van blijde opwindning.

Van zeer dichtbij werden er onmiddellijk en blijkbaar op goed geluk, op de klank van de stem al revolvergeschoten gelost. Dicht bij Raffles sloegen de kogels plat tegen de rotsen. Hij verspilde zelf geen kogels, daar hij niemant kon zien, maar anderen zagen zijn aanvallers blijkbaar wel, want eenklaps viel er, op nauwelijks twintig meters afstand met een rauwen kreet een man van een hoogte van bijna tien meters omhoog van den steenen vinger, dien hij blijkbaar had willen beklimmen om van een hooger gelegen punt al dien hardnekkigen vijand neer te eggen.

Met een bonzende slag bereikte het lichaam van den man den bodem, en bleef roerloos liggen.

Het volgende oogenblik hoorde Raffles het roepen vlakbij, en toen waren de reus en Brand aan zijn zijde, klaar om aan den strijd deel te nemen.

— Waar zijn jullie paarden? was het eerste wat Raffles vroeg.

— Het mijne is onder mij neergeschoten, en dat van Henderson is gestruikeld en heeft hem afgeworpen. Het schijnt nu over de hoogvlakte te galopperen, hoo maar!

Inderdaad hoorde men duidelijk het gesnuif en de kletterende hoefslagen van een paard, dat zonder meester voortrent.

— Ik wilde dat ik kon zeggen dat jullie mij uit een moeilijken toestand hebt gered, vrienden, zeide Raffles fluisterend. Maar ik geloof helaas niet dat het veel aan de zaak verandert. Wij zitten hier opgesloten als muizen in de val. Hebben jullie mijn aanvallers kunnen zien? Wie zijn zij?

— Weet je dat niet? vroeg Brand in de grootste verbazing. Wel, het is Black Mary met een paar van haar mannen!

— Wat? Is die duivelin dan aan de handen van de politie ontkomen?

— Dat moet wel zoo zijn — en wie weet hoe duur de arme kerels die haar arresteerden die daad hebben moeten bekoopen! Maar dat alles is nog het ergste niet! Misschien ben je aangevallen door twaalf of veertien man — maar Henderson en ik werden nagezeten door een troep van zeker twintig bandieten, die zich nu bij hun makkers hier zullen voegen!

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, en toen kwam het rustig en wijsgeerig over zijn lippen:

— Als dat zoo is, Brand, zullen we onze huid zoo duur mogelijk verkoopen, want als er geen wonder gebeurt, zal dit wel het einde zijn!

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK III.

DE COMEDIANTEN OP TOURNEE.

De maan was nu ook zichtbaar boven de hoogste heuvels, de reusachtigste steenblokken, die de kale hoogvlakte omgaven. En haar zilveren licht maakte het mogelijk, ondanks de gevallen duisternis de omringende voorwerpen duidelijk te kunnen onderscheiden.

De drie mannen zelven lagen nu temidden van een kring van beschermende rotsblokken en zoolang zij maar konden beletten dat men hen van den steenen vinger af onder vuur zou nemen, waren zij betrekkelijk veilig. Maar aan alle kanten bevonden zich nu de vijanden en aan een ontsnapping viel op deze plek niet te denken, zeker niet zoolang de maan zoo vol en groot aan den heme stond.

Want ziet zoodra zouden zij dezen gordel van groote en kleine rotsblokken hebben verlaten teneinde noodwaarts verder te gaan, of zij zouden onder vuur komen — en dan — wat moesten zij aanvangen zonder paarden in deze verlaten streken?

Hoe moesten zij zich voedsel verschaffen als over een paar dagen de kleine voorraad in de tent zou zijn uitgeput? En overdag zou het zelfs niet eens mogelijk zijn die tent te bereiken, dat was maar al te duidelijk gebleken.

Het bleef geruimen tijd stil, en de drie mannen hielden zich in gedachten, ieder op zijn eigen wijze en volgens zijn eigen aard met den ernst van den toestand bezig waarin zij zich thans bevonden.

Henderson beschouwde de geheele zaak als een soort van gevaarlijk spelletje, en hield zich maar heel vluchtig op met de mogelijkheid, dat het spelletje wel eens met den dood betaald zou kunnen worden. Was het zoo ver, dan zou hij het wel zien, en dan kon hij slechts hopen, dat een vriendelijke, medelijdende kogel ook daderlijk aan alles een einde zou maken.

Brand dacht aan Londen, aan de ongehoorde wisselvalligheid van zijn lot, dat hij sedert een aantal jaren deelde met den grootsten avonturier van alle tijden en er was melancholie in zijn hart.

Of Raffles wel werkelijk dacht aan den toestand is twijfelachtig. Zijn karakter van staa kon zich alleen maar bezighouden met teiten.

Misschien hield hij zich bezig met een plan tot ontsnapping, maar hij was zoo volmaakt kalm als hij maar had kunnen zijn in zijn rustige kamer van vicepresident der Windsor Club. Kwam het schijnbaar onvermijdelijke, dan zou hij het weten te dragen als een man.

Voor nadenken was overigens tijd in overvloed, en de gelegenheid was ook uitnemend geschikt! De ovalen, steenen kom met haar rand van rotsen lag daar zoo rustig en vreedzaam onder het stille maanlicht, alsof er daar op korten afstand geen vijanden loerden, even bloeddorstig als tijgers, en die nu zeker op ditzelfde oogenblik plannen beraamden om die vee zwakkere tegenpartij te vernietigen.

Zij hadden nu zeker reeds de beste strategische punten bezet, en hoe goed die waren gekozen bleek reeds zeer spoedig.

Foundling verveelde zich, wist ongemerkt weg te sluipen, daalde stilletjes de helling af naar de vlakte waar hij misschien wild rook en ternauwernood was hij twintig of dertig meters verder, en uit de schaduw van den rotsrand in het maanlicht getreden of er kraakte wel drie schoten, en een van de kogels veroorzaakte den armen Foundling zijn derde wonde. Hij kwam zoo snel hij maar kon terug, zachtjes jankend en probeerde met zijn tong de gewonde plek te likken, waar de kogel een niet ernstige, maar sterk bloedende wonde had veroorzaakt.

De uren kropen langzaam voorbij in een martelende, zenuwslopende ongewisheid. De drie mannen moesten nauwkeurig acht geven op ieder geluid en van slapen was geen sprake. Zij konden elk oogenblik in den rug worden aangevallen, of van terzijde, in de flank worden besprongen.

Ieder steentje dat wegrolde, ieder ongewoon geluid deed hen de kolven van hun revolvers vaster omklemmen — want de bandieten moesten zoo dicht bij zijn, eenige van hen althans, dat het geweer een nutteloos wapen was geworden.

De maan bewoog zich langzaam voort op haar baan, de tent kwam in de schaduw en Brand waagde het erop er heen te sluipen, voortkruipend op zijn buik en, zonder licht

te durven maken wat levensmiddelen en vooral munitie te halen.

Toen hij terugkeerde hoorde hij plotseling een luid, krijschend geblaf.

Dat moesten wilde honden zijn, jakhalzen misschien, die lucht hadden gekregen van het cadaver van het arme paard! Zij schenen er op dit oogenblik heftig om te vechten, een heele troep, en de drie mannen hoorden duidelijk hun gesnuif, en het bewegen van hun nagels over de kale rots.

Zij aten wat in stilte, en zij dronken de rest van het water, dat lauw was en smakeloos.

Henderson was de eerste die het niet meer kon dragen en heesch fluisterde:

— Laten wij er op in gaan, mylord! Dat werkelooze afwachten is niet meer te dulden! Laten wij naar den kant van de rivier een uitval doen. Er moeten er daar maar twee of drie zitten en al waren het er tien — alles is beter dan dit niets doen!

Maar Raffles schudde het hoofd en zeide ernstig:

— Dan zouden wij evengoed de revolvers tegen onze eigen slaap kunnen zetten en afdrukken, James. Want zij hebben zich tusschen de rotsen verscholen, en hoe wij het ook aanleggen — wij moeten over een open plek, waar de maan iel schijnt, en met zulke schutters tegenover ons zouden wij geen drie passen doen, reken daar maar op! Tracht te slapen — dat is het beste! Doe jij dat ook, Brand. Ik zal waken! Ik heb nog niet de minste behoefte aan slaap.

De reus boog zwiingend het hoofd. Hij voelde zich beschaamd en toch trilde iedere spier in zijn machtig lichaam van behoefte aan actie, aan verzet tegen deze moordende werkeloosheid.

En toch zag hij in dat Raffles gelijk had. Een uitval zou onmogelijk zijn, zoolang ook de anderen daar aan de overzijde, links en rechts waakten.

Er verliep nog ongeveer een half uur en toen klonk er in de verte een zonderling gerucht, dat de drie mannen dadelijk het hoofd deed opheffen, en elkander verbaasd aanzien.

Het klonk als het geluid van wielen over den steenachtigen bodem, het kraken van assen, het knallen van zweepen.

Dat geluid kwam naderbij, langzaam maar gestadig, en na een kwartier ongeveer kwam er uit de kloof een optocht te voorschijn, die deed denken aan de allereerste films van den Trek der Boeren in Zuid Afrika!

Daar waren dezelfde groote huifkarren, wel-is

waar niet met ossen, maar met vier tot zes paarden bespannen, daar waren de mannen met hun lange zweepen en hun breedgerande hoeden op vlugge paarden gezeten, en daar waren ook een groepje vrouwen, die naast de wagens meeliepen.

Het beeld werd eenigszins verstrooid door de aanwezigheid van een paar groote woonwagens, oud en versleten, ieder door vier paarden getrokken.

— Goede genade — een circustroep, fluisterde Henderson in de grootste verbazing.

— Ja, dat moet het wel zijn, Henderson, zeide Raffles, het oog strak gevestigd op den troep, die daar langzaam naderde, en toen halt hield aan den rand van de ovalen hoogvlakte. En dat is ook niets te verwonderen. Overal waar gouddelvers zich neerlaten, daar volgen al heel spoedig de kroegbazen en de circus-menschen! Het spijt mij dat ik hen in een adem moet noemen, maar dat is nu eenmaal minstens een twintigduizend menschen bijeen, daar valt dus wat te verdienen, een goudgraver heeft toch al niet veel vertier en misschien is dit de eerste troep die er op af trekt. Een eerste rangs gezelschap schijnt het echter niet te zijn te oordeelen naar de uitrusting en het uiterlijk der paarden, maar groot is het zeker — ik zou zeggen wel veertig personen, alles bij elkaar gerekend.

— Maar dat is prachtig, Edward! Dan kunnen die lieden ons helpen! Dan kunnen zij ons bijstaan tegen de bandieten.

— Je opmerking is nog al zonderling, Brand. Waarom denk je dat die arme comedianten ons zullen bijstaan, gewapenderhand? Waaraan zouden wij het recht ontleenen die onschadelijke, om het bestaan vechtende kermisklanten in deze gevaarlijke zaak te betrekken? Zij kunnen misschien niet eens een geweer vasthouden!

— Het schijnt dat ze worden aangehouden, mylord, zeide Henderson plotseling. Ze mogen niet verder, zou ik zeggen.

Raffles had zijn nachtkijker te voorschijn gehaald en bracht die voor het oog.

Inderdaad was de geheele troep met al zijn paarden en wagens tot stilstand gekomen, de deuren van de woonwagens waren geopend en er kwamen overal verwarde hoofden van mannen en vrouwen in de zonderlingste nachtkleedij voor de raampjes.

Een kleine, druk gesticuleerende troep had zich wat afgezonderd, outer uit mannen bestaande.

Raffles liet het instrument zakken en zei:

— Ja, zij schijnen te onderhandelen met een paar van de boeven.

De schurken zijn waarschijnlijk niet zeer ingenomen met de onverwachte komst van die kleine karavaan. Misschien willen zij hen noodzaken, langs dezelfde weg terug te gaan, maar — wacht eens — dat is thans reeds onmogelijk, want die ange wagens kunnen niet, meer keeren in de nauwe monding van de kloof. Zij zullen dus wel verplicht zijn, de kermisgasten toe te staan op diezelfde plek te kampeeren. Ja, ik zie hoe reeds de paarden worden uitgespannen!

— Dat zal wel niet strooken met de wenschen van de arme lieden! fluisterde Brand met een kort lachje. Een ellendiger kampeerplaats dan deze dorre steenige hoogvlakte is wel niet denkbaar! Om water te krijgen moeten zij wel een half uur loopen en gras voor de paarden is er ook niet.

— Waarde Brand — zelfs de brutaalste circusdirecteur of comediantenleider heeft zich te schikken als hij vier of zes revolverloopen tegenover zich ziet! Het kamp wordt al opgeslagen, de bandieten trekken zich naar hun stellingen terug!

Raffles had goed gezien. Het rammelen der tuigen klonk door de stilte, het neervallen van de losgemaakte disselboomen op den harden grond, het geschreeuw der kinderen, en ook het gebrui van een paar leeuwen, zeer ontevreden met die nachtelijke storing klonk duidelijk tot de drie belegerden door.

Maar vrij spoedig kwam alles weer tot rust. De rijpaarden waren ontzadeld, de trekpaarden waren van hun tuigen ontdaan, en de dieren waren bijeengedreven, gekluisterd en bij gebrek aan piketpaaltjes vastgemaakt aan zware rotsblokken.

Men liet de wagens staan zooals zij stonden, schots en scheen door elkaar, er werd een vuur aangelegd, wat zeker niet gemakkelijk zou zijn geweest, de kermisklanten gebruikten hun avondmaal en toen keerde alles weer tot rust terug. Het kampvuur dooide uit, en alle schenen zich in hun woonwagens en huifkarren te nebben teruggetrokken.

— Dat zulke dingen nog bestaan verwonderde Henderson zich. Ik meende dat al die reizende circussen al tot het verleden behoorde!

— Ik denk daarentegen, James dat circussen er zullen zijn, zoolang deze zonderlinge wereld om haar as blijft draaien. Dat het hun minder goed gaat en soms bitter slecht is aan de tijdsomstandigheden toe te schrijven — een naam, dien de mensch geert, uit gemak-

zucht en schaamte aan zijn eigen geknoei, nadat hij zelf van deze aarde een hel heeft gemaakt. Niets meer of minder. De verdwaasde mensch wil steeds vergeten, in zijn waan, dat hij zelf de dingen gemaakt heeft zooals zij zijn, en als ze verkeerd blijken te zijn gemaakt, dan noemt men het „tijdsomstandigheden”. En in Amerika bestaan er nog verscheidenen van deze troepen, groote en kleine, die hun kunst zooals zij dit gaarne noemen, brengen tot in de meest afgelegen streken des lands. Dikwijls gebeurt dit per schip, en groote schrijfsters hebben er zelfs boeken over geschreven. Maar dit is een derderangs troepje, dat is duidelijk te zien. Wie weet hebben zij alles op deze laatste kaart gezet — de kans dat daar ginds geld te verdienen valt.

De stilte was plotseling weer over de hoogvlakte gevallen.

Men hoorde alleen het gegrom der zich verzadigende wilde honden, waarbij zich eenige afgedwaalde wolven schenen te hebben gevoegd.

Eenmaal klink er een luide, grimmige vloek, gevolgd door een schot, en de doodskreet van een der dieren, ten bewijze dat een van de bandieten zich wat al te bedreigd gevoelde door de aanwezigheid der honden, die echter slechts zelden den mensch aanvallen en zeker niet als ze verzadigd zijn.

Na een kwartier ongeveer tikte Raffles plotseling Brand op den schouder en zeide zeer zacht:

— Maak je gereed!

— Gereed — waartoe?

— Wij gaan ons bij dien troep daarginds voegen. Het is onze eenige kans. Neem je wapens, laat Henderson een tasch met levensmiddelen vullen, en dan verlaten wij deze plek, die ons alleen maar noodlottig kan worden!

Henderson werd vlug op de hoogte gebracht en hij juichte het plan volkomen toe, zooals men kan indenken.

Spoedig was er zooveel mogelijk munitie verzameld, levensmiddelen, een stuk vleesch boonen, thee en wat er verder noodig was werden in een zak gedaan en de drie mannen maakten zich gereed, den gevaarlijken tocht te wagen, die zeker we een uur zou duren, daar er natuurlijk geen sprake van was dat zij de hoogvlakte oars konden oversteken. Zij moesten noodgedwongen den rand volgen, en zooveel mogelijk aan de buitenzijde daarvan blijven.

— Mij dunkt dat wij een stuk kunnen afsnijden, fluisterde Brand. De rand is op een

vijftigtal meters hiervandaan zeer breed, en zij kunnen daar links aanhouden.

— Neen Brand, want rechts is de leeuwenkop!

— Wat bedoel je daarmee?

— De bedoeling, dunkt mij, binnen in die rots bevindt zich hee, wat geld, en sieraden zijn er ook, en ik heb mij niet al die moeite gegeven, om nu tenslotte alles achter te laten in handen van Black Mary!

Brand keek Raffles verstomd aan.

Was het mogelijk dat iemand onder deze omstandigheden nog aan geld kon denken?

Het gelaat van Raffles was echter ondoordringelijk en strak.

Toch waagde Brand nog een enkele opmerking:

— Maar dat hol is natuurlijk bewaakt nu je het rotsblok ervoor hebt verwijderd.

— Dan zullen wij den bewaker het zwijgen opleggen, zeide Raffles koeltjes. Vooruit nu, en voorzichtig. De revolvers uit de holsters en nu de geweren aan den riem over den rug!

De drie mannen hadden zich voorzien van wat maar draagbaar was uit de tent die zij thans zouden moeten achterlaten, en de gevaarlijke tocht nam een aanvang.

Zij hadden echter nog geen tien stappen gedaan, o, er kraakte een schot, en Henderson bracht met een verwensching de hand aan zijn oor — een kogel had dit lichaamsdeel geschampt.

Het schot kwam van de zijde van de steenen piek, en daar scheen zich dus een scherp-schutter in hinderlaag te hebben gelegd. De drie mannen hadden zich onmiddellijk plat ter aarde geworpen en Brand had zich reeds den buks van den schouder gerukt.

Hij tuurde in de duisternis, maar hij zag aan den voet van de piek volstrekt niets ver-

verdachts.

Toen zijn blikken echter omhoog gingen langs dien geweldigen, steenen vinger meende hij op een hoogte van omstreeks twaalf meter een flauwe lichtglans te zien, een soort van schittering en hij begreep dat die teweeg gebracht moest worden doordat het licht van de maan weerkaatst werd door een metalen oppervlakte — misschien de nikkelen loop van een revolver, misschien het beslag van een kolf, of van een patroongordel.

Hij hief zijn wapen op, mikte zorgvuldig, en drukte af.

Er klonk een korte schreeuw, iets donkers maakte zich los van de piek en viel met een bonzenden slag op de harde rotsen.

— Ik geloof dat je den weg hebt vrijgemaakt, Brand! zeide Raffles koeltjes. Vooruit dus.

De drie mannen stonden weer op en slopen in gebukte houding tusschen de rotsblokken voort.

De stand van de maan was nu zoodanig, dat de steenen vinger hen in schaduw hulde. Zij gingen van rotsblok tot rotsblok, op alle wederwaardigheden bedacht, zoo voorzichtig en zoo stil als zij maar konden na dat tweetal schoten.

Piotseling stootte de voet van Raffles tegen iets weeks, iets dat een weinig meegaf.

Hij bukte zich, richtte zich weer op en fluis-terde:

— Het is een van de bandieten! Jij hebt hem in de heup geraakt. Brand en de val heeft hem gedood. Zijn gordelriem is met koperen plaatjes versierd en die ijdelheid is hem noodlottig geworden.

— Alweer een minder! zeide Henderson, bij wijze van grafrede.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK IV.

HET GROOTE GEZIN.

Raffles overtuigde zich nog even dat inderdaad de bandiet bij den val den nek had gebroken, en toen gingen de drie mannen en de hond verder. — maar Foundling werd ditmaal stevig vastgehouden, opdat het dier hun aanwezigheid niet al te spoedig en op een ongelegen tijdstip zou verraden.

Het licht van de maan kon niet tot op deze plek doordringen, want de zware voet van den vinger van basalt onderschepte haar schijnseel.

Nog eenigen tijd stond het drietal uisterend stil, maar de makkers van de gevallen bandiet hielden zich rustig, en schenen de ware beteekenis van hetgeen was voorgevallen niet te hebben begrepen. Misschien dachten zij dat een der tegenstanders zich vertoond had, en dat er op hem was geschoten.

Toen alles stil bleef gingen zij behoedzaam verder en bijna hadden zij de leeuwenkop in het oog gekregen, toen een licht gerucht hen alle drie tegelijk weer deed stilstaan, en Foundling de ooren deed spitsen, terwijl hij zachtjes gromde.

Een eveneens bijna tegelijkertijd doken zij neer achter het dichtbijzijnde rotsblok, want zij hadden de gedaante van een man gezien, die naderbij kwam sluipen, en blijkbaar onderweg was naar de plek waar de tent stond.

Het moest een van de bandieten zijn, die misschien argwaan had gekregen, en zich wilde gaan overtuigen van den oorsprong van het verdachte geluid, teweeg gebracht door den val van het lichaam, en van den schreeuw die daar aan vooraf ging.

Hij sloop van rotsblok tot rotsblok, en een scherpschutter als Brand had hem gemakkelijk kunnen neerleggen als hij dat gewild had.

Raffles had echter reeds tweemaal zijn buks neergedrukt, want hij hield er nu eenmaal niet van, dat men iemand doodde zonder dat die althans de kans had gekregen, zich te verweren, als het ware bij verrassing, al was de

ander ook honderdmaal een gevaarlijke bloed-dorstige bandiet.

De kerel stond een oogenblik tuisterend stil, naar het scheen, want zijn hoed bleef op dezelfde plek zichtbaar, toen ging hij verder en veranderde onverhoeds van richting, zonder bijkbare oorzaak.

Het volgende oogenblik had hij de open plek betreden, waarnaast de rotsblokken gelegen waren, waarachter de drie mannen zich hadden verborgen, en het nu scheen hij te begrijpen dat hij een verkeerde manoeuvre had gemaakt. Misschien zag hij het puntje van Raffles hoed, misschien hoorde hij het zachte grommen van de hond, in ieder geval bukte hij zich instinctmatig en schoot onder het bukken nog op dat verraderlijke hoedpuntje.

En dit was meteen het einde van 's mans carrière, want Brand vond, dat men de lankmoedigheid nu ver genoeg had gedreven, gebruikte zijn revolver, richtte zich op boven de rots en schoot precies op hetzelfde oogenblik als zijn tegenstander.

De kogel van de bandiet nam een stukje van zijn mouw mee, de zijne echter raakte den man midden in het voorhoofd en zonder zelfs een kracht viel de man plat voorover, strekte zich uit, alsof hij ging slapen, en lag stil.

Ook deze schoten schenen den overigen bandieten geen ongerustheid in te boezemen. Tenminste, zij bleven waar zij waren. Misschien dachten zij wel aan een valstrik van de tegenstanders.

Na omstreeks tien minuten te hebben gewacht, verlieten de drie mannen hun schuilplaatsen weer en gingen verder, totdat zij vlak bij het zonderling gevormde rotsblok waren, dat in zijn binnenste de schatten van de bende van Schoppen Tien bevatte.

Raffles zag, dat het rotsblok dat den ingang had afgesloten, nog altijd terzijde lag, en dat

was hem een groote geruststelling. Hij had nu geen paard bij de hand, om het zware blok te laten wegsleepen.

Maar er was een andere bewaking, die bijna even afdoende was — naast de opening zat een man van geweldige lichaamsbouw, een ware reus, met een houten pijp tusschen de tanden geklemd, en die zat daar zoo rustig te rooken in het maanlicht alsof hij op een terras van een café zat, en trok zich blijkbaar van de heele schietpartij niets aan. Waarschijnlijk had hij strenge orders gekregen, die plek daar bij de schatkamer onder geen beding te verlaten.

Raffles en Brand zagen elkander eens aan. Zooals de man daar zat, vol belicht door de maan, kon men hem reeds zoo goed als dood beschouwen, als Brand zijn geweer op hem had afgevuurd. Hij zou niet hebben kunnen missen al zou hij gewild hebben! De afstand bedroeg nog geen veertig meters, de gedaante van den man teekende zich scherp af in het maanlicht.

Raffles scheen de gedachten van Brand te raden en fluisterde heel zacht:

— Het zou voor mijn gevoel gelijk staan met sluipmoord, Brand.

— Voor mijn gevoel zou het gelijk staan met het neerleggen van een tijger, Edward! Ik zou mijn geweten volstrekt niet bezwaard gevoelen, als ik die kerel neerschoot!

— Dat zou je wel, Brand! Misschien niet op dit oogenblik, maar later zeker, als je rustig dit uur herdacht.

— Geloof je niet dat hij op zijn beurt precies hetzelfde zou doen wat ik mij voornam, als hij er de kans toe kreeg?

— Ik betwijfel het geen oogenblik, Brand, maar wij zijn nu eenmaal geen bandieten, naar ik hoop.

— Wij zijn jagers, Edward.

— Wij zijn in de eerste plaats menschen! Geloof vooral niet dat ik sentimenteel ben, maar een menschen mag zijn eigen geweten niet op zulk een wijze op de proef stellen. Jij schiet zoo goed dat jij dien man onmogelijk zou kunnen missen. Hij is zich van geen gevaar bewust, hij waant ons ver van hier, dicht bij den steenen vinger, de partijen staan in het geheel niet gelijk.

— Is dat in ieder denkbaar geval noodzakelijk, Edward?

— Het is steeds noodzakelijk, Brand, als men het zelf in de hand neemt, de kansen gelijk te maken, vooral als leven of dood de inzet zijn.

— Laten wij dan maar terugkeeren, want dan is het noodelooze moeite, te trachten,

voorbij die groote open plek te komen, zonder dat die wachtpost ons onmiddellijk ziet, zeide Brand gemelijk, die van deze plotselinge en ontijdige zachtmoedigheid niet veel begreep.

Toen scheen de wachtpost zelf de knoop door te zullen hakken, door op te staan, zijn geweldige ledematen uit te rekken, met een soort leeuwengeluid te geeuwen, en toen langzaam in de richting van de drie mannen te komen.

En die drie zagen bijna op hetzelfde oogenblik, dat de man daarbij een groote onvoorzichtigheid beging — hij liet zijn geweer rusten tegen den wand van het geweldige rotsblok.

Het is waar dat de revolvertasch op zijn rechterheup blijkbaar goed gevuld was. De kolf van een geweldig groot wapen stak eruit, een van die ouderwetsche, blinkende Colts, die langzamerhand, en jammer genoeg uit een oogpunt van esthetica! — plaats gaan maken voor de lielijke karakterlooze Brownings.

Misschien was de man toch achterdochtig geworden, misschien wilde hij zich alleen maar eens vertreden — hoe dan ook — hij kwam in de richting van het drietal geloopt, en Raffles had de grootste moeite Foundling in bedwang te houden, die de nadering van den vijand ook reeds bemerkte had.

— Wij moeten hem trachten te overvallen! fluisterde Raffles.

— Je zoudt evengoed den vloed willen tegenhouden zooals Koning Kanut! zeide Brand schamper. Die man ziet er uit als een beroepsworstelaar.

— En ik dan, mijnheer Brand — ben ik er dan niet? vroeg Henderson verontwaardigd. Ik kan den kerel wel aan, als mylord er op staat.

Maar nu kon er niet verder gesproken worden, want de man was vlakbij. Hij liep in schuine richting langs het groote blok dat den drie mannen als schuilplaats diende, en van dat oogenblik af nam Henderson de leiding in handen, zonder verdere instructies af te wachten.

Toen de man bijna voorbij was, richtte hij zich op, was met een sprong boven op het blok en wierp zich vandaarboven op den voorbijgaande bandiet.

Ieder ander zou waarschijnlijk onder dit plotselinge gewicht eenvoudig vermorzeld zijn, maar die bandiet was een man van weerstand!

Hij boog onder den druk, maar bezwijken deed hij niet! Hij wist zelfs nog terwijl hij doorboog op zijn knieën zijn vervaarlijke revolver

half uit den holster te trekken, maar verder kwam hij dan ook niet.

Henderson had den rechterarm van den kere! al gegrepen, even boven den pols, en ontwong hem zijn wapen.

De man was er een van dat soort, dat niet schreeuwt, maar vecht. Hij liet zich snel op een knie neer, greep met zijn linkerarm Henderson in den kraag, en trachtte hem op die wijze over zijn schouders heen, ruggelings ter aarde te werpen.

Met negen van de tien mannen zou het hem zeker ook gelukt zijn, maar Henderson woog honderdtien kilo, en bovendien verzette hij zich tegen deze vernederende luchtreis, wist zich los te rukken, wrong zijn eigen linkerarm tusschen dien van zijn tegenstander en het gebogen lichaam in, en poogde hem in een „Halve Nelson” te vloeren.

— Het schijnt een aardig worstelpartijtje te worden! zeide Brand schamper. Dat kan lang duren.

Het duurde daarentegen maar zeer kort. De bandiet liet zich rustig vloeren, en bekommerde er zich niets om of hij met twee schouders den grond raakte. Hij trok Henderson echter daarbij met zich mee, wist zijn mes te grijpen, en zou hem dit in de borst gestoken hebben, als de reus niet juist bijtijds die verraderlijke steek had weten af te weren.

Op het gladdige basalt gleden zijn voeten uit, hij viel met zijn volle gewicht op den man, en het omgekeerde mes verdween in de borst van den bandiet.

Henderson wist het zelf niet, voor hij de oogen van den man onder zich plotseling een uitdrukking van afgrijzen, van doodsangst zag krijgen.

Hij voelde het lauwe bloed aan zijn handen, hij voelde hoe de spieren van den man verslapten, en toen richtte hij zich op, keek naar het beenen gevest van het mes en zeide haperend:

— Het is niet mijn schuld, mylord.

— Dat is het ook niet James. De man heeft zichzelf gevonnist. Laten wij verder gaan — hij is niet meer te redden.

Er scheen nu niets meer te zijn dat de drie mannen verder kon tegenhouden. In een oogwenk waren zij over de door de maan verlichte plek gesneld, en kropen het hol binnen, met uitzondering van Henderson, die de wacht zou blijven houden.

Daarbinnen was het natuurlijk stikdonker, maar Brand gebruikte zijn zaklantaarn, en bij het licht daarvan maakte Raffles haastig een pak van de kostbaarste zaken, die hij met het oog van den kenner vlug bijeenzocht.

En dat pak behoefde niet groot te worden, want het waren louter de groote diamanten de schoonste parelen en voorts het geld, dat hij uitverkoren had.

Alles werd in een zak gedaan, en die werd aan Henderson toevertrouwd.

— Het is jammer dat wij niet alles kunnen meevoeren, maar dat is helaas onmogelijk zeide Raffles, nog een blik werpend op de achtergebleven zakken en kistjes. Maar ik geloof dat ik het voornaamste tot goede buit heb verklaard.

— En wij mogen hopen, dat dat geld in jouw handen een nobeler bestemming zal krijgen, dan het in die klauwen van die vrouw ooit had kunnen doen.

Toen trokken zij verder.

Men scheen thans de gevaarlijke zône ontvlucht te zijn.

In een groote bocht gingen de drie mannen om de hoogvlakte heen, zich zorgvuldig verborgen houdend voor de uitkijkposten van de bandieten, daarboven op de klip, bij den uitgang van de kloof, en na eindeloze moeite om hun tocht niet te verraden, stonden zij tenslotte op nog geen twintig meters afstand van de eerste woonwagens, en in een diepe duisternis.

Daar in het kamp der circusmensen scheen alles reeds ter ruste te zijn.

Slechts hier en daar was een donkere gedaante zichtbaar.

Het vuur was uitgedoofd.

Raffles boog zich naar Brand toe, en fluissterde zacht:

— Ik wilde wel weten, of de leiders van de troep gewaarschuwd zijn tegen ons!

— Waarom?

— Omdat zij ons dan zeker niet goedschiks zullen durven opnemen!

— Het zal lastig zijn, om daaromtrent zekerheid te verkrijgen, Edward.

— Dan zullen wij het zekere, voor het onzekere nemen, en ons aansluiten zonder daar eerst verlof toe te vragen!

— Zooiets komt mij onmogelijk voor.

— Waarom? Je ziet dat er wagens in overvloed zijn!

— Maar die zijn alle bewoond!

— Ik ben ook niet van plan, mij in een woonwagen te laten opnemen. Tenminste niet van menschen!

— Wat bedoel je? vroeg Brand onthutst.

— Ik bedoel dat de leeuwen wel gastvrijer zullen zijn!

— Je bent dus van plan....

— Ik ben voornemens, Brand' aan de wilde

dieren te verzoeken, wat ik aan de menschen niet zou durven vragen — een onderdak.

— Maar de wagens zullen gesloten zijn

— Ik heb wel eens meer gesloten deuren opengemaakt, Brand!

— Er zal een bewaker aanwezig zijn!

— Waarom? om te zorgen dat de leeuwen niet wegloopen?

— Om ze te voederen, bijvoorbeeld!

— Dwaasheid! Men voedert geen leeuwen te middernacht! De dieren krijgen hun hoofdmaaltje vlak voor de voorstelling, dat is toch algemeen bekend!

Brand slaakte een zucht en zei:

— Wat er nu nog komt schijnt erger te zijn, dan wat wij achter den rug hebben!

— Niet zooveel pessimisme! Een circus-leeuw is niet eens het slechtste gezelschap.

— Zij zullen gaan brullen, als zij de lucht van vreemdelingen in den neus krijgen!

— Daarvoor ben ik niet bang, Brand! En nu vooruit, want ik vermoed haast dat dit groote gezin bij het kriecken van den dag weer zal opbreken!

— En die wachtposten?

— Die zullen wij trachten te ontgaan. Genoeg tegenwerpingen?

— Ik zwijg al.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD COUPONS

Ziet de groote collectie gegar. echte diamant-
ringen van 14 kar goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK V.

ONDER DEN LEEUWENWAGEN.

Raffles koos eerst een goede bres in den muur van wagens die in een halven cirkel, deels binnen, en deels buiten de kloof waren opgesteld.

Alles was hier in de schaduw gehuld, en dat moest een groot voordeel worden genoemd.

De trek- en de rijpaarden stonden vreedzaam in een groep bijeen te slapen.

Sommige dieren hadden zich vermoeid op den harden grond uitgestrekt.

Broederlijk en zonder onderscheid van rang stonden de viervoeters bijeen, en dat was ook goed zoo, want zelfs de paarden voor de voltigenummers, zij die onder de paneau gingen en de dieren die in vrijheid werden gedresseerd, werden waarschijnlijk ook gebruikt voor het trekken van de zware wagens.

Nu hadden zij allen rust, de trouwe paarden, jong en oud, en zij vormden een onbeweeglijke, donkere massa, vereenigd door den arbeid, die hard was en onafgebroken.

Bij die paarden hield een nog jonge man de wacht, die zat te knikkebollen en zich wakker scheen te willen houden met het uittrekken van strootjes en het trekken aan een tamelijk slechte cigaret.

Hij droeg een soort van chamberlook, hij was blootshoofds, en voor zoover het in de duisternis te zien was, zag hij er niet zoo slecht uit. Hij had een prettig open gezicht en bijna was Raffles in de verzoeking, zich tot den jongen man te richten, met den vraag, hem te willen opnemen.

Maar wie kon zeggen of de vrees voor de bandieten het niet zou winnen van den aandrang, drie vermoeide menschen ter wille te zijn?

Wat verder stond, een weinig afgezonderd, een groote wagen, en daaruit klonk een eigenaardig brommend geluid alsof er een motor aan de gang was.

Raffles keek Brand aan en fluisterde:

— Wij zijn al waar zij wezen moeten, mijn waarde! In dien wagen zijn de leeuwen!

— En die motor die ik daar hoor gonzen.

Kunnen de dieren niet slapen zonder ventilator?

— Het is geen motor, Brand, het is eenvoudig de snurkzang van een acht- of tiental gezonde en levenslustige leeuwen.

— Ik neem het op gezag aan, Edward. Ik ben nooit in de gelegenheid geweest een leeuw te hooren snurken! En wat dunk je — zullen die snukende woestijnkoningen ons ongehinderd toegang verschaffen?

— Er zal wel ergens een plekje zijn, waar wij ons kunnen verbergen. Misschien zien zij ons niet eens. Kom maar mede, maar loop zeer zacht.

— Kunnen wij Henderson niet ergens anders opbergen? Ik kan begrijpen ons nog over het hoofd ziet, maar welk roofdier kan blijven slapen, als het de lucht van die vleeschberg in de neusgaten krijgt?

— Maar mijnheer Brand! verdedigde Henderson zich boos. Ik ben herhaaldelijk in diertuinen geweest, en ik heb nog nooit kunnen opmerken, dat de leeuwen voor mij een specialen voorkeur hebben. Maar als U erop staat, wil ik wel bij de gedresseerde varkens gaan!

— Je blijft bij ons, James! Maakte Raffles op korten toon de zaak uit.

— Ja, dat is ook aangenamer, hernam Brand sarcastisch. Als wij worden opgegeten, gaat het dan ook in gezelschap mogen zijn!

Raffles haalde slechts de schouders op, en behoedzaam ging hij den beiden anderen voor naar de iets afgezonderd staande wagen voor de wilde dieren.

Het was een zeer groot voertuig, en alle kanten afgesloten.

Aan een zijde waren verscheidene deuren, of beter gezegd een soort van schuven, die afzonderlijk konden worden opgetrokken, indien een der leeuwen wegens ziekte behandeld moest worden.

Binnenin bevond zich waarschijnlijk de smalle gang, waaraan alle nokken grensden, en als men boven op den wagen klom zou

men daar de grepen vinden van de ijzeren tralieschuiven, welke de hokken van die gang afscheiden.

Bij een voorstelling werd de heele wagen tot vlak bij de kooi geschoven, waarbinnen de dieren moesten optreden, de schuiven werden door een helper opgetrokken, de leeuwen sprongen in den gang en als zij het niet deden kregen zij wel een por, en door de laatste schuif konden alle de kooi bereiken, die groot en rond was en midden in den circus werd opgesteld.

Onderaan den wagen echter, tusschen de vier groote wielen hingen aan kettingen eenige groote, vrij diepe bakken, waarin allerlei voorwerpen werden meegenomen, die dienst moesten doen bij het eeuwennummer.

Houten pedestals tonnen, groote houten ballen en andere voorwerpen.

— Een aangenamer verblijf is bijna niet denkbaar: fluisterde Raffles op die zachtjes heen en weer schommelende bak wijzend.

— Je hebt gelijk! het moet bijna zoo aangenaam zijn, als een scheepskooi bij stormweer, als de wagens in beweging zijn! Intusschen, wij zullen ons er goed kunnen verbergen, en dat is de hoofdzaak!

Zonder zich langer te bedenken, kropen de drie mannen onder den grooten wagen en toen, maar niet zonder moeite, over den rand van een der grootste vakken. Vooral Henderson had er moeite mee, wegens zijn omvang.

En zij hadden waarlijk over hun goed geluk niet te klagen, want zij vonden daar behalve voldoende ruimte, ook eenige paarden-dekens, die wellicht niet erg irisch waren, maar die voornamelijk beantwoordden aan het doel: de drie mannen goed verborgen en tevens warm te houden.

Een zaak was bij dat alles in hun voordeel. Zwarte Mary zou onmogelijk kunnen vermoeden, dat de beoogden hadden weten te ontsnappen.

Drie mannen waren aangewezen om hun te bewaken en geen van de drie was nog langer in staat iets te verraden. Hoe kon de leidster van de bandieten ook denken, dat die drie mannen allen hun misdadig leven geëindigd hadden?

In dat opzicht konden zij dus gerust zijn. Een ding slechts kon gevaar opleveren, en dat kwam van den kant van een hunner trouwste vrienden, van den dapperen Foundling!

Want hoe goed de hond ook was afgericht door Raffles in dien korten tijd, zijn instinct speelde hem nog wel eens parten en men zou

hem zwaar moeten muilbanden, om hem het blaffen geheel en al te beletten.

En daar de bandieten wisten dat zij nog altijd door den hond vergezeld werden, zou het dier hun aanwezigheid misschien op een zeer gevaarlijk oogenblik kunnen verraden.

Het is waar dat de troep nog we meer honden telde, tenminste, dit moet waarschijnlijk geacht worden, maar die hadden zeker niet den rauwen, wolfachtigen grauw van dezen halven wolf! Iedere kenner van het land zou zijn stem uit dien van honderd andere honden zeker herkennen!

Vooral Zwarte Mary had alle aanleiding zijn dreigend, woedend geblaf in haar geheugen te prenten.

Raffles sprak dus den hond eens goed toe, op een fluisterenden toon, en het schrandere dier scheen te begrijpen, wat men van hem verlangde. Overigens Mijnheer Foundling voelde zich alles behalve op zijn gemakten rilde nu en dan ondanks al zijn moed, want zijn scherpe neus had hem natuurlijk de aanwezigheid van de roofdieren reeds verraden.

Hij vlijde zich neer op den bodem van den bak, kroop weg onder een lap, en sliep in.

De drie mannen aten eerst nog wat van het meegenomen voedsel en konden toen zelven weinig anders doen dan op hun goed gesternte vertrouwen en hunne krachten aan te sterken door een vaste slaap.

Het moet tot hun eer gezegd worden, dat zij binnen vijf minuten even vast sliepen als zij het ooit in Londen hadden gedaan.

De nacht verliep voornamelijk rustig. Nu en dan gromde een leeuw in zijn slaap, maar de drie mannen hoorden het niet. Een heerlijke herfst-dag brak aan, zoo warm als een dag in den zomer en nauwelijks was de zon boven den kim gerezen, of er kwam beweging in het kamp der circusmensen.

Er werd gefloten en gezongen maar er klonk ook zweepsgeklap, vergezeld van ruwe vloeken, paarden hinnikten, en een paar honden blaften — waarop Foundling onmiddellijk wakker werd, de ooren spitste, en alles behalve vriendelijk keek.

De bak hing dicht tegen den onderkant van den wagen aan, zooals reeds gezegd, en het was dus niet zoo gemakkelijk, een goed overzicht te krijgen van alles wat er voorviel.

En kort oogenblik zagen de drie mannen, na zich geeuwend te hebben uitgerekt, den ongen man, die de paarden bewaakt had, en die bezig was, zeker om goed wakker te worden, eenige malen achter elkaar het rad te maken,

op zijn handen te gaan staan, en een paar salto's ten beste te geven, die lang niet mis waren.

Er kwam ook een mooi meisje te zien, met haar, dat van nature een prachtige, goudblonde kleur had, en vervolgens liep een zwaargebouwde, overdreven zwarte man voorbij, met geweldige snorren, kaplaarzen aan en een zweep in de hand — het type van den ouden-wetschen, uitstervenden circusdirecteur.

Geen van die lieden besteedde ook maar een blik aan den aan zijn vier kettingen opgehangen bak, daar onder aan den leeuwenwagen.

De drie mannen zorgden er trouwens wel voor, onder hun dekens te blijven en slechts door een kiertje de ontwikkeling der zaken, waar te nemen, met hun wapens vlak bij de hand.

Die ontwikkeling had vrij snel plaats. De geheele troep ontwaakte, de paarden kregen wat voeder, zij werden voor de wagens gespannen, de troep at wat, in groepjes verdeeld en wat het at scheen niet veel zaaks te zijn — oudbakken brood, een homp kaas en een vrucht, toen klonk er een schel fluitsignaal, iemand brulde iets door een scheepsroeper en eensklaps begon de bak te schommelen als een reddingsboot op hooge zee, de leeuwen daarbinnen lieten een kort maar vruchteloos protest hooren, en de groote wagen, door vier paarden getrokken, kwam met een schok in beweging.

Raffles begreep dat er nu een zeer gevaarlijk oogenblik was aangebroken. Het zou aanstonds volkomen dag zijn, en dan kon het onmogelijk lang meer duren, of de bandieten daar bij de kloof moesten achterdochtig worden door de volmaakte stilte daar aan de overzijde van de ovalen steenvlakte.

Het was ook zeer goed mogelijk dat de drie wachtposten afgelost zouden worden, of dat men hun tenminste voedsel zou komen brengen, van het hoofdkwartier uit, daar bij de uitmonding van den kloof.

Het kon niet uitblijven of binnen weinige uren zou de waarheid aan het licht komen en Zwarte Mary zou niet zijn wie zij was, als zij den toeleg dan niet begreep, en zou inzien, dat de drie belegerden onder dekking van den troep circusmensen uit de vesting waren ontsnapt.

Alles scheen echter goed te zullen gaan.

De troep bereikte een soort van begaanbaar pad, waar de paarden ilinke vorderingen maakten, en een kwartier later konden de drie reisgezellen daar in hun schommelden bak

verlicht ademhalen, want toen hadden zij die verraderlijke vlakte, waar zij als het ware gevangen waren geweest, achter zich gelaten.

Het is waar, dat zij hun tent, een deel van hun proviand, bijna al hun kookgerei en vrij wat munitie hadden moeten achter laten, om van hun trouwe paarden maar niet eens te spreken, maar wat kwam er dat op aan, nu zij het kostelijke leven, hadden gered?

Zeker, het gevaar was nog lang niet geweken, maar de omstandigheden waren nu geheel anders, en het viel te betwijfelen, of Zwarte Mary wel den moed zou hebben dien trekkenden troep kermisklanten aan te vallen — tenzij zij bevel voerde over een groote, welbewapende en goed bereden bende.

De vrouw was buitengewoon wraakzuchtig, en vooral de ontdekking dat een groot deel van den buit toch uit de schuilplaats verdwenen was, zou haar tot razernij opzweepen, en haar zeker het uiterste doen wagen, om die schat weer in handen te krijgen en zich te wreken.

Twee uren verstreken.

Nog altijd duurde de tocht voort.

De drie mannen zagen paarden langs zich heen galoppeeren waaronder werkelijk goede dieren waren, en eenmaal kwam er tot hun schrik een groote, bevlekte Deensche dog gevaarlijk dicht in de buurt, begon te snuffelen, en blafte zelfs even, maar niemand sloeg er acht op. — behalve misschien Foundling, die zijn verschrikkelijk gebit ontblootte, en bijna aanstalten had gemaakt, dien brutalen schreever aan te vliegen.

Het spreekt vanzelf dat de paarden bereden waren, en de rest trok de zware wagens, totdat eindelijk de chef halt hield, want de hitte werd te groot en mensch en dier had behoefte aan rust.

Niet zoodra waren de wagens tot staangekomen, in een lange rij, of Raffles zeide vast beraden:

— Deze vernederende positie staat mij langer aan, Brand. Wij zullen ons vertoonen, en om een paard vragen. Desnoods koopen wij er een.

— Wat moeten wij met drie vermoeide paarden doen — verondersteld dat zij ze werkelijk zouden afstaan, terwijl paarden voor hen juist even misbaar zijn als brood en lucht? Wat is een circus zonder paarden, en hoe zouden die hier vervangen moeten worden?

— Dat is een schrandere opmerking, Brand, zeide Raffles na even te hebben nagedacht. Het is waar, wij mogen die lieden niet berooven van hun broodwinning Nu, dan huren wij de

dieren eenvoudig en vragen of wij mogen mee-reizen.

— Is dat niet erg gevaarlijk? De baas van de troep heeft gepraat met de bandieten, misschien wel met Zwarte Mary zelve, en die zullen wel bedreigd hebben met hel en duivel, als hij het waagde, drie reizigers te beschermen, die er zus en zoo uitzagen.

— Het is mogelijk, Brand, en toch moet het gewaagd worden. Het is ons onwaardig, hier als drie balen vuil waschgoed heen en weer te worden geslingerd, onder een oude leeuwenwagen! En gevaar loopen wij niet, want ik kan mij niet voorstellen dat die lieden tezamen over meer dan een paar roestige geweren en een paar versleten revolvers beschikken!

Kom mede, dan zullen wij trachten den directeur te vinden.

Hij gaf zelf het voorbeeld, Foundling was de eerste die hem volgde dolblij, zijn ledematen weer te kunnen gebruiken, en toen kropen Henderson en Brand op hun beurt te voorschijn, met hun wapens bij zich, en doken onder den wagen uit.

Het bleek dat de circuswagens en de huifkarren in een lange rij waren opgesteld aan den voet van een vrij hooge heuvelreeks.

Menschen en dieren echter hadden zich verzameld rondom een vuur, dat omstreeks het midden van die lange rij wagens was aangelegd, met een snelheid die de bewondering wegdroeg van Henderson.

Een reusachtige ketel was boven dat vuur opgehangen, en bevatte ongetwijfeld den maaltijd voor den geheelen troep.

De paarden waren uitgespannen, maar niet afgetuigd, en volgens gewoonte bijeengedreven. Raffles stond een oogenblik na te denken en zeide toen, naar zijn kijker grijpend:

— Wacht mij hier! Ik wil dien hoogen heuvel eens beklimmen, vanwaar ik de vlakke urenver zal kunnen overzien.

— En waarom wil je ze overzien?

— Om er mij van te vergewissen of zij niet achtervolgd worden!

Ik kom zoo spoedig mogelijk weer beneden.

En op hetzelfde oogenblik begon Raffles den klautertocht.

Brand en Henderson volgden hem met den blik.

Voor een beproefd Alpinist leverde de beklimming van den heuvel niet de minste moeilijkheden op.

Binnen weinige minuten zagen zij hoe Raffles den top had bereikt, zijn kijker voor het

oog bracht, het instrument naar het Zuidwesten richtte, en het toen onbeweeglijk hield.

Verscheidene minuten bleef hij zoo staan, en toen zagen zij hem den terugtocht aanvaarden.

Het gelaat van Raffles was bleek en strak.

— Zij zitten ons op de hielen! begon hij onmiddellijk. Twijfel is niet mogelijk. Ik heb dadelijk den appelschimmel herkend, dien dat zwarte carogne berijdt. Er zijn op zijn minst vierentwintig man. Het kan hoogstens een uur duren, voor zij dit punt bereikt hebben. En een halt uur zou voldoende zijn, als hun eigen paarden niet zoo vermoeid waren.

Brand begreep onmiddellijk de volle ernst van deze mededeeling. Een zoo groote troep laat natuurlijk sporen na, duidelijk zichtbaar voor een geoefende woudlooper.

En dat Raffles zich kon hebben vergist was buitengesloten.

Gewone goudzoekers trekken niet in zulke groote troepen door het land.

Raffles had zijn kijker weer in het foudraal gestoken en vervolgde vasstberaden:

— Er is slechts een uitweg. Dezen troep nu te voet verlaten, zonder voedsel, zonder dekking, zou gelijk staan met zelfmoord. Wij moeten paarden hebben, tot iederen prijs. Ze dien armen lieden af te nemen — ik denk er eenvoudig niet aan. Het beste is dus dat wij bij hen blijven.

— En geloof je dat die directeur ons nie onmiddellijk zou uitleveren?

— Niet als wij een juiste methode toepassen. Laat dit maar aan mij over. Maar wij moeten snel handelen, anders zou alles nutteloos zijn!

Het volgende oogenblik liepen de drie mannen met snelle schreden in de richting van het kampvuur.

Circusmenschen zijn al heel wat verrassingen gewend, maar het kan gerust gezegd worden dat de plotselinge verschijning van de drie mannen opzien baarde.

De eigenaars der revolvers grepen al naar hun wapens, maar Raffles zwaaide met zijn hoed, trad onbevreesd naderbij en riep met stentorstem:

— De directeur!

Dadelijk stond de vervaarlijk groote man, met zijn overdreven zwarte snorren op, trad met de stappen van een Spaanschen Hiedalgo Raffles tegemoet en schreeuwde nog harder, met zijn karwats door de lucht zwiepend:

— Gij vraagt naar den directeur, Mijnheer? Ziehier denzelve.

— Ik groet U, groote man! begon Raffles hoogdravend. Ik heb van Uw kunstzinnige uitvoeringen vernomen, ik acht U hoog, en ik kom U onze diensten aanbieden! Uw naam?

— Mijn naam is Oscar Fitzsimmons! antwoordde de groote, zwarte man op denzelfden trotschen toon, alsof hij zou hebben gezegd; ik ben de Dala Lama van Tibet.

Raffles boog zoo diep mogelijk en hernam op denzelfden bombastischen toon zoo gaarne nog aangeslagen door vele tooneelspelers:

— En ik ben Ernest Braker!

— Nooit van gehoord! bulderde Oscar Fitzsimmons joviaal. Vijfderangs zaakjes? Wat ben je, vreemdeling? Degenslikker of slangenmensch? Staakwerker of tonlooper? Vliegend rek, voltigerijder? Vuureter of goochelaar? Gedachtenlezer of parterreacrobaat? Kunstschutter of August de Domme? Stalmeester of muzikale clown?

En Raffles antwoordde met de grandezza van den echten kunstenaar:

— Ik ben dat alles, meester! En nog meer, als het noodig is! Ik kan een tent opzetten en weer afbreken, ik kan cocktails mengen, waarop gij vijfhonderd procent verdient, ik kan een draaiend bord op een zwiepend wandelstokje op mijn voorhoofd balanceeren en tegelijkertijd met mijn linkerhand een aas uit een kaart schieten en met mijn rechter zeven gummiballen jongleeren!

Het gelaat van den directeur werd bleek en dreigend, en hij zei met plechtigen nadruk:

— Dat lieg je, hondsvot! Ga uit mijn oogen, of ik werp je voor mijn zeven leeuwen, de beste en de mooiste die er ooit vertoond zijn tusschen Seattle en Tehuantepeel.

Als eenig antwoord nam Raffles den directeur zijn karwats uit den hand knoopte hem tot een lus, greep een der etenden het bord uit de hand, schudde het leeg, maakte zich meester van nog wat ander vaatwerk, wierp zijn hoed neer, zette het bord in evenwicht op zijn voorhoofd, daarop de karwats met de lus, liet die karwats draaien en jongleerde met de andere voorwerpen, tot de directeur, vuurrood van opwinding en verrukking schreeuwde:

— Beest! Satan! Ik zelf zou het je niet verbeteren, en dat zegt wat. Gezegende hondsvot! Ik bied je duizend dollar per dag en de kost! Wat zegt ik — een miljoen! Wil je het voor tien dollar in de week doen? Wij zorgen voor e maaltijden, die vorstelrijk zijn,

Ik neem het voorstel aan, meester, zeide

Raffles vol ernst, mits gij ook mijn beide vrienden aanvaardt.

Hij wenkte vol zwier en Henderson en Brand kwamen aanstappen, alsof zij twee hoflakeien met den rijksappel en het vergulde zwaard waren.

— Wat kent die man? vroeg de directeur met glinsterende oogen Henderson opnemend.

— Luister, meester! Deze man is de sterkste van de wereld, van Mars, Jupiter en de andere planeten! Hij tilt Uw gezelschap met de paarden er bij met een hand op, en houdt U U een week boven water — letterlijk en figuurlijk. Hij kan een granaat van driehonderd kilo zes meter omhoog werpen, en op zijn nek opvangen. Hij draagt met zijn beenen een carroussel waaraan tien menschen hangen, en dan kunt gij hem met zijn rug op een bed van spijkers leggen!

Opnieuw verbleekte de circusdirecteur, dadelijk daarop werd hij vuurrood als een ketel die te sterk gestookt is, en op het punt staat te springen.

Zijn blikken waren bijna verwilderd, die hij in het rond liet gaan, en toen fluisterde hij schor:

— Laat hij iets toonen! Als hij erin slaagt, jullie beiden van den grond te tillen tot op zijn borst, dan engageer ik hem!

Zonder iets te zeggen gingen Raffles en Brand op den grond liggen, en sloegen de armen om elkanders schouders heen.

En Henderson greep Raffles in rug en lendenen, en zoo tilde hij de twee mannen op, niet ter hoogte van zijn borst, maar hij stak hen met gestrekte armen boven zijn hoofd.

En het scheen hem zoo weinig inspanning te kosten, dat hij erbij iachte een oprechten, gullen lach, en niet het gedwongen pijnlijke lachje van den circusacrobaat.

— Duizend stijgbeugels en karwatsen, vloekte de directeur, ik engageer je, ik engageer je, al vroeg je een milliard per dag! En de derde man?

— Hij kan op zijn hoofd staan, boven op den hals van een cognacflesch, hij jongleert met negen borden en zeven ballen, hij is snelteekenaar, en hij is sterk in het dresseeren van varkens!

De directeur keek Brand een oogenblik onderzoekend aan, en zeide toen, na een schuwen blik om zich heen te hebben geworpen:

— Dan is dit niet mijn zaak, dan moet die man met mijn vrouw praten.

HOOFDSTUK VI.

HET GEVECHT.

Raffles begreep dat hij het ijzer moest smeden zoolang het heet was.

En evenzeer begreep hij, dat de tijd drong, en dat hij maatregelen moest nemen, zoo snel mogelijk.

Hij nam dus den directeur terzijde, buiten het bereik van het gehoor der anderen, keek hem strak aan, en begon:

— Voor wie ziet U ons aan, mijn waarde heer.

— Voor bruikbare leden van mijn troep!

— Maar wie denkt gij dat wij zijn?

— Dat kan mij geen sikkepit schelen, zoolang jullie niet te veel vragen!

— Wij zijn met een zeer gering salaris tevreden, meester — en ik kan U verzekeren, dat Uw troep buitengewoon goed moet zijn, als wij de andere nummers niet zullen overtreffen! Hebt gij bijvoorbeeld onder Uw menschen, die aan het vliegend rek drie salto mortales maakt?

Neen, en die heb ik ook nooit gehad! Wilt gij zeggen....

— Ik heb zulk een man! En hij maakt die salto -- ruggelings!

De directeur moest zijn voorhoofd afwisschen, zoo greep net hem aan.

Maar Raffles vervolgde glimlachend:

— Gij vraagt dus niet wie wij zijn, en dat verheugt mij. Maar ik heb op mijn beurt iets te vragen.

— Spreek op! zeide de directeur met een keizerlijk gebaar. Ik geef er U verlof toe.

— Ik vraag U verlof, U te mogen toonen, wat wij ook als tooneelspelers waard zijn, en dat onmiddellijk. Gij voert toch weleens pantomimes op in Uw circus?

— Bij herhaling!

— Dan hebt gij ook pruiken en schmink

— Maar daar is volstrekt een haast bij opperde de directeur.

— Er is in tegendeel groote haast bij, her-

nam Raffles en opnieuw keek hij Fitzsimmons strak aan.

Deze liet een zacht gefluit hooren, kneep een oog heelemaal en het andere half dicht, klopte met zijn karwats tegen de schacht van zijn hooge laars, en zei toen zacht:

— Ik doorzie iets. Oscar Fitzsimmons is niet de eerste de beste. Wij breken op! In 'n van de wagens kunnen jullie je verkleeden? Zijn er nog meer instructies te geven?

— Geen andere, dan dat ik het bijzonder op prijs zou stellen, als niemand van Uw gezelschap ons ooit ter wereld had gezien!

Fitzsimmons streefde zich eens onder zijn neus, draaide zijn knevels op, dacht na, en sprak toen nadrukkelijk:

— Wie U gezien heeft — die draai ik den hals om. Nog een ding, hebben wij bezoek te verwachten?

— Ik vrees — binnen een half uur, als wij niet opbreken. Maar dat behoeft U niet te doen, want zij halen U toch gemakkelijk in op hun losse paarden.

— Het is wel, sprak de directeur. Als zij ons te na komen, dan zal ik mijn kanonnen in stelling brengen. Ik ben baas in mijn eigen huis, en nu ik voor een schijntje — nietwaar, het zou immers een schijntje zijn? — drie uitstekende krachten rijker ben geworden, nu ben ik ook van plan, voor hun behoud te vechten! Dan blijven wij ook, menschen en dier heeft behoefte aan rust. Wij moeten met versche paarden en bruikbare ledematen het roote Slavenmeer bereiken. Vooruit dus!

Zij begaven zich weder naar de anderen, die vol nieuwsgierigheid bijeen waren gaan klokken, en Raffles voerde zijn beide metgezellen naar de hen aangewezen wagen.

Twintig minuten later traden daar drie menschen uit te voorschijn, waaronder een bevallige vrouw wier verschijning den directeur een schreeuw ontlokte, bijna van ontzetting

Hij meende drie lieden te zien, die hem volkomen vreemd waren, en de vrouw vond hij zelfs bijna griezelig. Slechts met moeite kon hij zich schikken in de gedachte, dat hij hier den jongen man voor zich had met zijn gebruind gezicht en zijn slecht geschoren wangen, die den menschen eens zou toonen, wat eigenlijk jongleeren was.

Wat den aanvoerder van de drie betreft — hij zag eruit als een Italiaanschen dierentemmer, met vervaarlijke knevels, bruin als een okker-noot, en gitzwart, bijna zoo zwart als de directeur zelf!

Wat den reus aangaat — hij was van blanke tot neger gemetamorfoseerd. En wat een neger. Zijn kroeshaar was geen pruik, maar zwartgemaakt met een kleurmiddel, zijn eene oog verbeeldde dichtgeslagen bij een bokspartij en het andere was met behulp van een hecht-dicht getrokken.

Zijn bovenlijf was half ontbloot en de spieren rolden, dat het een aard had. Hij leek volmaakt op Maciste, den beroemden filmacteur van een decenium geleden.

Zijn huid glom op een zoo natuurlijke wijze, en zijn tanden bliksemde tusschen de roode lippen.

Het was een waar kunststukje aan de handen van Raffles ontsproten, en met de eenvoudigste middelen uitgevoerd.

De directeur, na van zijn verbazing bekomen, te zijn, nam op zijn beurt Brand terzijde, en vroeg hem op een angstigen, fluisterden toon:

— Kun je mij althans waarborgen, dat je geen familie van Satan bent?

— Daarvoor geloof ik te kunnen instaan, antwoordde Raffles glimlachend.

— Ik ben in de wolken! En nu jullie namen! Jij zult heeten Don Bazar de Sedan.... naar de beroemde figuur uit de even beroemde opera

— Zouden wij er dan niet liever Don Cesar de Bazan van maken? waagde Raffles op te merken. Dit is namelijk de eigenlijke naam.

— Voor de philisters misschien niet voor mij, antwoordde de directeur verachtelijk. Die zwarte daar heet voortaan Jackie Swoomps, en die jonge dame zal den naam dragen van Dona Miranda d'Estrumadura!

De brave directeur scheen zoo trotsch te zijn op deze vondst, dat Raffles zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken zei:

— Die namen komen mij voortreffelijk voor — schilderachtig, kort, en gemakkelijk te onthouden. En nu zal het zaak zijn, of de zeklasseschap van zijn onderneming!

tellen te passen, want als ik mij niet sterk vergis, komen de bandieten daar aan!

— Wil je zeggen, Don Bazar, dat het echte bandieten zijn?

— Zoo echt als men ze maar kan wenschen, en gevaarlijk ook, dat verzeker ik je. Hebben ze U niet bedreigd, daar op de basaltvlakte?

— Dat wel! Zij zeiden dat zij onze zoolen zouden roosteren, en dat zij ons aan kleine riempjes zouden snijden, als we — een zeker drietal mochten helpen, maar ik heb dat als een grapje beschouwd!

— Kom dan maar op die meening terug, want zij meenden het! zeide Raffles koeltjes.

— Dan zal ik op mijn woorden passen, dat is alles. En houd e nu maar een beetje terzij — ik zal die woestijnroovers wel te woord staan.

Op dit oogenblik vergoonde zich een tiental ruiters, waarbij een vrouw was, het kamp binnen rijden.

Zelfs een leek behoefde er niet aan te twijfelen, met welk soort van lieden hij te maken had.

De mannen waren afdoende bewapend met geweer en revolver, en de vrouw, die niemand anders was dan Black Mary, droeg niet alleen beide vuurwapens, maar ook nog een breed mes in den gordel.

In een korten draf reden zij onmiddellijk regelrecht toe op Oscar Fitzsimmons, die zijn rol uitnemend speelde en hen ontving met een mengeling van verbazing, waardigheid en wantrouwen.

Hij nam met een grooten zwaai zijn breedgeranden hoed af, en zeide, met een buiging zich tot de vrouw wendende, die vooraan reed:

— Welkom, vreemdelinge! Wat verschaft mij het voorrecht van Uw komst?

— Kort en goed, Schmiere-directeur, zijn er hier drie mannen bij je troep die er gisteren nog niet bij waren?

Dat was ongeveer het domste wat Black Mary had kunnen begaan. Door een enkel woord had zij zich den directeur tot doodsvijand gemaakt, want zij had hem doodelijk beleedigd!

Men mocht mijnheer Fitzsimmons desnoods uitmaken voor een bedrieger, voor een fleschentrekker, voor een beul desnoods — maar in geen geval voor den directeur van een Schmiere-gezelschap.

Hij wist zeh heel goed wat zijn gezelschap, wat zijn paarden en zijn overige dieren waard waren — maar hij verkoos niet, dat een buitenstaander een oogenblik twijfelde aan het eerste-standaard van zijn onderneming!

Hij antwoordde dus op een toon van ijskoude waardigheid en zeer uit de hoogte :

— Jongedochter, ik ben commandeur in de kroonorde van Siam, ik ben bezitter van den Witten Olifant van Palestina, ik heb ge uncht me wijlen Czaar Nicolaas van Rusland. Dit alles heb ik te danken aan den naam van mijn wereldvermaard circus, en ik sta erop, dat ik dienovereenkomstig behandeld word door — door — zwervers ! En vraag mij nu nogmaals wat gij wenscht.

— Kort en goed — heb je drie kerels bij je troep opgenomen ?

Oscar Fitzsimmons richtte zich in zijn volle lengte op, en als een donder rolde zijn stentorstem tusschen de rotsen :

— Het antwoord luidt ontkennend.

— Weet je het wel ? Bedenk dat wij hier met ons vierentwintigen zijn ! De rest is achtergebleven maar kan op het eerste sein hier zijn. En wij zijn gewapend en tot alles besloten ! Je mag wel weten wat er gebeurd is. Ik had mijn eerlijk verdiend kapitaaltje ergens in het Zuiden goed verborgen, en een gemeene dief heeft het gestolen, met de hulp van twee medeplichtigen ! Wij zoeken hen — om hen aan de politie uit te leveren !

Het zal we nooit met zekerheid zijn uit te maken, of mijnheer Fitzsimmons bij die woorden niet aan het wankelen zou zijn geraakt, als Zwarte Mary eens niet het woord Schmiere had gebruikt. Nu ze het we edaan had, kon ze wat den directeur betreft — naar den duivel loopen. En daarenboven dacht hij nog juist bijtijds aan zijn kostelijke anwinst, aan de drie goedkoope, eersterangs arachten !

Hij zei dan ook op een toon, dien hij zoo snijdend mogelijk poogde te maken :

— Ik herhaal mijn woorden van zoeeven, jongedochter ! Ik ben geen vader van een weeshuis, die vondelingen aanneemt !

— Wij zullen wel zien antwoordde Mary kortaf. Jongens doorzoekt het kamp en slaat geen hoekje over. En wie er weerstand durft bieden — het kogeltje !

— Maar daar verzet ik mij tegen, riep Fitzsimmons. Nog nooit is mij zulk een smaad aangedaan ! Ik ben gemachtigd tot het dragen van den Rijksappel met de Zwaarden van het vroegere koninklijk Beieren. Koningin Wilhelmina der Nederlanden bezocht eigenhandig mijn circus. Ik protesteer in naam der mensche-lijkheid en van de vredesconferentie in Genève.

Zwarte Mary haalde op dien woedenden woordenstroom slechts haar schouders op en gaf op zachten toon, haren begeleiders eenige

bevelen.

Twee en twee verspreidden zij zich onmiddellijk door het wagenkamp en telkens steeg er een af, ging een wagen binnen, onderzocht dien nauwkeurig, en daarbij hield zijn maat met getrokken revolver de wacht.

De bandieten doorzochten zelfs de beestenwagens, die van de leeuwen en ijsbeeren, van de gedresseerde varkens, de geleerde duiven en de verstandige hondjes, zij doorzochten ook alle bagagewagens, waarin de reusachtige tent gehorgen was, een tweemaster, waarop de directeur heel trotsch was en die wel tweeduizend personen kon bevatten, den keukenwagen — kortom alles.

Toen moesten alle leden van het gezelschap op hun bevel aantreden op een open plek, zoodat er niemand los meer kan losloopen in het kamp. Maar ook dit leverde, naar het scheen, volstrekt geen resultaat op.

Het was een gezelschap van ruim veertig personen, waarbij vijftien vrouwen, en de mannen werden een voor een gemonsterd, terwijl men naar de vrouwen uiteraard zoo goed als niet keek.

En alles zou waarschijnlijk ook heel goed zijn afgelopen, de bandieten zouden onverrichterzake weer zijn heengegaan als er niet iets noodlottigs was gebeurd, dat de zaak een zeer ernstigen keer dreigde te gen.

Want in de betrekkelijke, gespannen stilte die er heerschte, klonk er plotseling van onder een wagen een woedende grauw, gevolgd door een soort van klap, teweeggebracht door het plotselinge breken van een sterke iederem ijn en toen vloog Foundling als een pijl uit een boog recht op Zwarte Mary toe, op de moordnares van zijn meester en voor iemand goed en wel besepte wat er gebeurd was, sprong het dier met een geweldigen aanloop boven op de nek van het paard, dat de vrouw bereed, en sperde zijn vreeselijken muil open, om dien in haar hals te begraven.

Het paard stijgerde echter en dat was haar behoud.

Het verschrikte dier deed een zijsprong en de hond verloor zijn evenwicht en stortte omlaag en do van woede maakte hij zich opnieuw gereed, den sprong te wagen, toen Raffles een kort, scherp bevel liet hooren, waarop de hond, etemd maar nog altijd met bliksemende anden op zijn ouik in zijn richting kroop.

Zwarte Mary was doodsbleek geworden, maar nu schreeuwde zij met oogen die fonkelden van woede :

— Schiet den heelen troep maar overhoop

jongens! Hij is erbij, die kerel, hij heeft zeker een pruik opgezet of zoiets! Die is het, die daar, met zijn zwart glimmend haar!

Zonder eenige verdere waarschuwing kraakte er eenige schoten, en de eerste die gewond neerviel was de jongeman met het knappe gezicht, en toen ontstond er een vreeselijke verwarring.

De vrouwen liepen gillend weg — op een na!

Die eene was Charles Brand, die met de vlugheid van een aap zijn geweer te voorschijn haalde onder den hoop dorre takken vlak bij het vuur, waar hij het voor alle zekerheid verborgen had, en met een tweeden sprong, die zijn aanwinst voor den troep volmaakt rechtvaardigde, boven op een van de woonwagens zat.

Hij wierp zich plat op zijn buik, vuurde — en de bandiet die het eerste schot had gelost scheen een diepe buiging te maken voor het gezelschap en gleeed toen sierlijk van zijn paard en op den grond.

Het was het laatste schot dat de man gelost had . . . .

Er zaten vijf kogels op zijn Winchester, en die vijf richtten een ware slachting aan onder de bandieten, die zich niet meer lieten weerhouden door de bevelen van Zwarte Mary, maar zoover zij daartoe nog in staat waren, den teugel wendden, en maakten dat zij achter eenige rotsblokken voorloopig een veilige dekking vonden.

De vrouw zelve, bijna krankzinnig van woede, had haar revolver getrokken en pafte er op los, zonder zelfs goed te zien, wie of wat zij raakte.

Maar ook mijnheer Fitzsimmons hield zich niet onbetuigd, en Raffles kon constateeren, dat hij misschien een ijdele zwetser, maar tevens een moedig man was.

Hij had een soort draagbaar kanon ter hand genomen, waarvan Henderson later verklaarde dat het steenen kogels afschoot, en vuurde dat met ongeregelde tusschenpoozen zoo goed als het ging af, op wie zich maar voor de monding vertoonde.

Hij stond daar wijdbeens naast zijn kampvuur, en leverde een zoo uitstekend doelwit op, dat hij bijna niet gemist kon worden.

Men miste hem dan ook niet, en een kogel, afgevuurd op vrij verre afstand trof hem in den rechterschouder, zoodat hij kermend ineenzakte en roereloos op den grond bleef liggen.

Raffles trok hem haastig terzijde, en onder een wagen, zoodat hij althans buiten schot was, en toen klonk zijn heldere, aan bevelen

gewende stem, boven het gekrijsch derdoodelijke verschrikte vrouwen uit:

— Allen achter den stalen kaswagen! Niemand mag zich meer verroeren. Wij zullen het wel opknappen!

Nog terwijl hij sprak vuurde hij op het paard van Zwarte Mary en het dier struikelde en wierp de vrouw af. Voor zij kon opstaan was Raffles bij haar, greep haar stevig vast en zeide rustig:

— Als je nu nog een beweging maakt, canaille, schiet ik je onmiddellijk neer!

— Doet U het ook zonder die beweging maar, mylord! gaf de woedende Henderson in overweging, die zelf reeds dekking had gezocht achter den eenigen metalen wagen van Fitzsimmons, bestemd om er de geldmiddelen en zaken van waarde in te bewaren, en die bij de voorstellingen als kaswagen gebruikt werd.

— Zwijg, Henderson! Ik heb je niet om je advies gevraagd, riep Raffles streng. Het is waar, dat je niet beter verdiende, jij, die ten onrechte den naam van vrouw draagt!

Raffles hield de vrouw steeds zoo, dat iedere bandiet die op hem schoot ook de vrouw had moeten dooden, en zoo bereikte hij met haar den plek achter den gepantserde wagen, waar reeds velen bijeenstonden, bleek en bevend, en bond haar daar zonder veel omslag, de hup van Henderson afwijzend, die met een grimmig gezicht al klaar stond met een handvol touwen.

Toen schreeuwde hij naar omhoog:

Hoe is jouw toestand, Brand?

— Zoo goed als de omstandigheden het toelaten! Ik kan hier de heele viakte en de rotsen bestrijken en wat zich vertoont, dat heeft geleefd! Ik zelf echter kan mijn hoofd niet al te hoog opheffen, want anders geldt voor mij hetzelfde. Heb je soms een broek bij de hand?

— Wat moet je met een broek uitvoeren, Brand?

— Ik voel mij zoo ellendig belachelijk in mijn kleedij. Ik ben mijn pruik kwijt, en ik zie er uit als een gepensioneerde paardrijdster!

— Mij dunkt dat dat onmisbare kleedingstuk kan wachten.

De hoofdzaak is nu dat wij ons van de bandieten ontdoen, zonder zelf al te veel verliezen te lijden! Zal ik Henderson bij je zenden?

Raffles wachtte het antwoord niet eens af. Zijn oog was op een der leden van het gezelschap gevallen, een indiaan, die gewapend was met een zeer grooten boog.

Hij stapte op dezen man toe en vroeg zacht:

— Hoe ver draagt een pijl, vriend, door jouw krachtige hand afgeschoten?

Bijna honderd vijftig meter, vreemdeling, antwoordde de Indiaan trotsch. Het is het mooiste nummer van de show.

Raffles haalde zijn opschrijfboekje te voorschijn, schreef iets op een stukje papier, vouwde het op, en bevestigde het handig dicht bij den punt van den lange pijl, dien de Indiaan hem toereikte.

— Ziedaar! Zorg dat deze pijl in het kamp van den vijand terecht komt.

De Indiaan vertoonde al zijn tanden, die blinkend wit waren, legde pijl op de pees,

zette zich schrap, spande de groote boog van cederhout en gierend vloog de pijl van het koord, beschreef een groote boog, en viel ergens achter de rotsen neer.

Het bleef stil en in die stilte vroeg Brand het hoofd over den rand van den wagen buigend:

— Wat stond er op het briefje dat je hun gezonden hebt?

— Nietveel, Brand — maar van voldoende beteekenis. Er stond op: „Wij vertrekken. Als er door een Uwer ook maar een enkel schot op ons gelost wordt, hangt Zwarte Mary tien seconden later aan een tak van den hoogsten boom.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij o.s. sigarettenmerken:

NORTH STATE	CLYSMA No. 30
GOLD DOLLAR	MAVRIDES R.
CLIX	PIRATE
ENZ.	

HOOFDSTUK VII.

MISLUKTE WRAAK.

Er waren acht dagen verlopen sedert deze voorvallen. De troep zou den zelden dag, vroeg in de morgen eindelijk de nederzetting bereiken, en als het mogelijk was nog dienzelfden avond een voorstelling geven — het opzetten van de tent behoefde niet langer dan eenige uren te duren, en de vermoeide circusmensen hadden daarna den tijd om uit te rusten.

Een dokter bezat den troep niet, maar Raffles had zich een zoo voortreffelijk geneesheer betoond, dat de ongeacrobate — Dick Stone was zijn naam — geheel en al, en mijnheer Fitzsimmons bijna genezen was. De eerlijkheid gebiedt te rekennen, dat de aanwezigheid van Maisie Plungett — dat was de naam van het mooie trapèzewerkstertje — zeer veel tot deze snelle genezing had bijgedragen.

Zonder dat iemand er een woord over gesproken had, stilzwijgend was de leiding van den zonderlingen vreemdeling die met zijn beide vrienden op zulk een vreemde wijze bij den troep was geraakt, door iedereen aanvaard.

Niemand dacht aan verzet, omdat iedereen als bij instinct begreep, dat deze man een geboren leider was.

Bovendien scheen hij de streek en de gewoonten daar voortreffelijk te kennen.

Van de bandieten had men volstrekt niets meer gemerkt. Toch wisten Raffles en Brand met volkomen zekerheid, dat zij onophoudelijk in de buurt waren gebleven. Alleen de vrees voor het leven van hun aanvoerdster had hen van een hernieuwden aanval teruggehouden. Politie waren zij niet tegen gekomen, maar Raffles hoopte, dat er een behoorlijke macht aanwezig zou zijn in de gouddelverskolonie, ofschoon hij er sterk aan twijfelde.

Wat Zwarte Mary betreft, zij werd streng bewaakt, en aan bewakers ontbrak het nooit want ieder lid van het gezelschap begreep maar al te goed, dat die boosaardige vrouw met haar duister, schoon gelaat als het ware het lot van den geheelen troep in handen hield. Ontsnapte zij, dan zou dadelijk een nieuwe

aanval volgen, en niemand kon zeggen of die wel zoo gelukkig zou afloopen.

Henderson was al zeer populair, en had al tal van staaltjes van zijn geweldige kracht vertoond, die de prestaties van den Hercules van den troep volkomen in de schaduw stelde.

Foundling had vriendschap gesloten met een paar andere honden, na eenige inleidende gevechten, die de eer aan iedere partij hadden gelaten — plus een paar stukjes oor en wat haarevlokjes.

Men kon reeds in de verte de houten blokhuizen van de groote goudelverskolonie zien liggen, toen Dick Stone, die den dag tevoren het verband van zijn arm had mogen doen, hoewel hij die nog niet goed kon gebruiken, zich bij de mouw voelde trekken.

Hij wendde zich om en keek in het mooie gezicht van Zwarte Mary, die zich een beetje van de anderen had weten af te zonderen, nu de bewaking minder streng werd in het gezicht van die groote nederzetting, waar de bandieten zeker niets zouden durven ondernemen.

Zij bracht haar gelaat nog dicht bij het zijne, boog wat voorover over den rug van haar paard, en vroeg toen, al haar verleidingskracht in haar blik leggend:

— Help mij om te ontkomen, voor wij de kolonie bereiken — en ik zal het je weten te beloonen!

— En op welk een wijze zou je dat doen, zwarte Mary? vroeg de jonge man uit de hoogte.

— Ben jij een man, dat je dat vraagt? hernam de vrouw, hem aanziende met haar koolzwarte oogen. Verlaat dezen troep, waar je niet thuis hoort!

Voeg je bij ons. Aan mijn zijde zul je heerschen over mijn jongens! Geniet van het vrije leven en werp je ketenen af.

— Je schijnt niet te weten, zwarte Mary, dat banden mij hier vasthouden, veel sterker dan alles wat jij mij zou kunnen bieden. Waag het niet, mij nog eens met zulke praatjes aan boord te komen anders zal ik het Palmhurst zeggen, en dan zal ik vragen je opnieuw te binden, zooals in het begin.

De vrouw wierp hem een blik van doodelijken haat toe, en siste tusschen haar witte, scherpe tandjes:

— Je zult het zelf gewild hebben, jij dwaas! Het zal je berouwen, reken daarop.

Zij spoorde haar paard, dat het dier steigerde van pijn, en reed verder schijnbaar onderworpen en zich in haar lot schikkend, met de anderen mede.

Het was nauwelijks half negen in den morgen toen de troep Cedars City bereikte, waar zij met gejuich werden verwelkomd door de bevolking.

De naam was een weinig weidsch, want een stad kon men waarlijk dat samenraapse van blokhuizen van allerlei grootte en formaat, van oude legertentjes en van huisjes, die eenvoudig uit pakkisten bestonden, niet noemen.

De kolonie was gevestigd op nog geen veertig passen afstands van den oever van het groote meer, waarvan men de overzijde alleen bij zeer helder weder vaag kon onderscheiden.

Er was een soort marktplein, er was een hoofdstraat met een twintigtal zeer korte zijstraten, en iedereen had zijn huis naar zijn eigen believen neergezet.

Er woonden daar op zijn minst vierduizend menschen bijeen, begeerig naar goud, en van wie er op dat tijdstip zeker niet meer dan een half dozijn een hoeveelheid goud hadden gevonden, die werkelijk de moeite waard was.

Natuurlijk was er reeds een sheriff benoemd die trots rondwandelde met zijn insigne op zijn jaslapel, en die over de hulp van zes uitstekend schietende en krachtige trawanten kon beschikken.

Het eerste wat men deed was Zwarte Mary naar zijn huis te brengen en daar hij haar naam reeds gehoord had en alles wist van haar daden, liet hij haar onmiddellijk naar de gevangenis brengen, die helaas in zulke nederzettingen al spoedig een onmisbaar gebouw bleek. Ze zou daar blijven, totdat er een patrouille van de Koninklijke Beredene voorbijkwam, die haar naar een der steden kon vervoeren, waar naar behooren recht over haar zou worden gesproken.

Maar zoover zou het ditmaal nog niet komen. De sheriff had de weerstandskracht van den jongen cipier in de gevangenis overschat, en wat bij den jongen acrobaat zoo deerlijk mislukt was, dat gelukte bij den verliefden domoor, die zijn plicht verzaakte, en zijn schoone gevangene liet ontsnappen, toen de klok nog geen twaalf uur had geslagen, en de groote tent van mijnheer Fitzsimmons juist gereed was en trots haar vlaggen liet wapperen van de beide groote masten.

Raffles ontving het bericht van de ontsnapping met stoicijnsche kalmte, maar Brand bleef er minder rustig onder en verzekerde dat Zwarte Mary op vrije voeten, een even groot gevaar beteekende als een levende brilslang in een jaszak.

— Wij hadden haar eenvoudig dadelijk moe-

ten opknoopen, gromde hij. Wie van die vrucht eet, sterft er aan. Ze zal het ons nog lastig maken, of ik heb geen verstand meer van vrouwenoogen! En ik ben niet gerust voor ik dat serpent in handen van de politie weet.

— Ze is al in handen van de politie geweest, en toch ontsnapt, zeide Raffles schouderophalend.

— Dan zal ik haar neerleggen, zoodra ik haar zie! zeide Brand vastberaden.

— Ik weet zeker, dat je het niet zult doen, Brand. De vrouw is zeker een groote misdadigster, maar niemand heeft het recht haar te vonnissen. Dat moet aan den rechter worden overgelaten.

— Je bent sentimenteel, Edward, verweet Brand hem. Dit is geen gewone vrouw. Ze is iets meer dan een beest, en iets minder dan een duivelin.

Als ik je een raad mag geven, laten wij dan nu maar dadelijk verder trekken, en ons niet meer met die bende hier bemoeien!

— Dat gaat niet, want ik heb een belofte gedaan aan Fitzsimmons! Hij rekent erop dat wij toch zeker de eerste voorstellingen opluisteren, zooals de goede man dit noemt, en mijn woord breek ik niet, ook niet tegenover den directeur van den derderangsch circus.

— Maar je vergeet dat onze toestand gevaarlijk is! Wij zijn nog altijd bezwaard met de buit van de bende van Schoppen Tien.

— Die is veilig in de safe van Mijnheer Fitzsimmons — de man is zoo eerlijk als goud en hij toont zich volstrekt niet nieuwsgierig naar de herkomst van die verdacht zware zakjes.

— Maar je kunt toch niet eeuwig bij zijn gezelschap blijven — eenmaal moet je toch dat geld weer onder eigen berusting nemen, want deze kolonie vol gespuis was niet het einddoel van onze reis. We zouden gaan jagen op elanden en poivossen en niet op bandieten. Wie mij voorspeld had dat ik hier voor gek zou loopen in een damesjapon die zou ik hebben neergebokst, maar naar het schijnt is in dit land letterlijk alles mogelijk.

— Niet zoo pessimistisch, Brand. Ik beloot je dat wij verder zullen trekken, zoodra de gelegenheid gunstig is. En dat is ze nu nog lang niet. Wacht nog een week, dan is misschien de bandietenbende uitgeroeid, of gevangen genomen.

— Waarom zouden wij daarop wachten? Verder dan deze kolonie, die een uitstekend arbeidsveld voor haar oplevert, zal zij toch wel niet trekken. Wat hebben die roovers te

verwachten van zilvervossen en hazen?

— Van die dieren hebben ze niets te verwachten, Brand, maar wel van ons die een groot deel van hun buit hebben geroofd. Weliswaar weten zij dat niet zeker maar de kansen dat wij de kostbaarheden in bezit hebben is toch zeker negenennegentig op de honderd. Wij blijven dus hier, al was het maar om dat aardige stel de hand boven het hoofd te houden, en die zwetser met dat hart van goud, dat groote kind Fitzsimmons voor een débacle te bewaren. Weet je al dat ik optreed met Maisy?

— Alweer wat nieuws, barstte Brand uit. Neen zeker weet ik dat niet. Wat is de reden?

— De reden is een nog niet bruikbare arm van haar gewone partner! En het nummer kan niet gemist worden. Het staat met vette letters op de aanplakbiljetten, die nu door leden van den troep overal worden verspreid. Geloof je niet dat ik het zal kunnen?

— Daaraan twijfel ik geen oogenblik, dat weet je wel — ofschoon, aan den anderen kant — je hebt zeker in een vol jaar niets aan dergelijke gevaarlijke acrobatie gedaan!

— Ik weet zeker dat ik na de repetitie van vanmiddag weer heelemaal fit zal zijn. Wij zullen het wel zien! Hoe denk je over je eigen nummer?

— Je weet dat ik geregeld iederen dag wat geoefend heb in het kamp, en ik weet dat ik mij niet zal behoeven te schamen.

— Laat ons dan maar aan het werk gaan.

Ze traden de geheel gereede tent binnen, met haar schamele zitplaatsen, met rood doek overtrokken planken en haar met de grootste moeite over honderden mijlen aangevoerd zand — een laag die eigenlijk veel te dun was voor het doel. De circus zelve echter had den gebruikelijken omvang, zeventien en een halve meter in doorsnede, van alle kanten hingen nog touwen neer, ladders, en stangen. Boven in den nok was Tes Svendrup, de Zweedsche „vanger” met een paar helpers nog bezig de platforms vast te zetten, voor het trapézenummer. Hij liet dat nooit aan een ander over — zijn eigen leven en dat van zijn beide partners kon ervan afhangen. Hij draaide dus zelf de spandraden aan, overtuigde zich dat de stalen kabels nog intact waren, en zag er ook altijd bij toe, dat de trekijzers voor het vangnet stevig waren vastgemaakt, en dat de beide staaldraden waarlangs dat net aan ringen kon worden voortgeschoven en weer dichtgehaald geen enkel breukje vertoonde.

Op het zand oefende een oude clown, die al lang geen salto's meer kon maken en wat

verder onderhield een dresseur op ernstige wijze een wat lui uitgevallen zeehond, die maar niet met zijn groote gummibal wilde spelen.

Maisy trad hen tegemoet. Het was duidelijk dat het meisje wat zenuwachtig was. Voor zich zelve kon zij wel instaan — maar wat zou die vreemdeling ervan terecht brengen?

Maar Raffles stelde haar al heel spoedig gerust. Hij had zich ontdaan van jas en vest, klom langs de touwladder naar boven, die tot op het net neerhing, dat zoeven was uitgespannen en vastgesjord en oefende zich eerst alleen wat met de heen en weer slingerende trapèze. Toen kwam de vanger in actie. De Zweed was een man van zieren zenuwen en steeds volmaakt rustig. Hij had een zeer scherp oog, en handen van ijzer, die nooit misgrepen.

De eerste sprongen deed Raffles voor alle zekerheid naar een kleine trapèze, welke de vanger aan twee beugels stevig vasthield, en die meer aangrijpingspunten biedt, dan twee het kunnen doen. Bij de eerste salto miste hij en viel, maar het strak gespannen net veerde hem op en hij klauterde volmaakt rustig naar zijn plaatsje op het smalle platform, naast Maisy, die een onwillekeurige kreet van angst had geslaakt. Zijn volmaakte kalmte stelde haar echter gerust, zijn volgende sprongen gelukten schitterend, en Svendrup gaf de korte trapèze prijs, en brulde: Nu aan de handen, jonge man. Niet bang zijn en flink toegesprongen.

Voor bangheid was Raffles geen oogenblik bevreesd — vee meer voor zijn ongeoeffendheid. Maar zijn ongelooflijke enigheid en zijn kracht zouden vee kunnen vergoeden — met een beetje geluk.

Na hem zweefde het ranke lichaam van Maisy door de lucht, en met onfeilbaar zekerheid vingen de zweepige handen van Svendrup haar op in de vlucht, zij zwaaide terug, en licht en sierlijk als een veertje wentelde zij zich om aan het einde van haar zwaai gekomen, greep haar eigen trapèze, en beïndde volgratie op het platform, waar Raffles haar vol bewondering had gadegeslagen.

Zij repeteerden nog bijna een half uur, en toen verklaarde Svendrup zich tevreden. Henderson wierp met de zwaarste gewichten en met de beroemde granaat, voor vrij wat kosten lang geleden aangeschaft en nooit gebruikt, en Brand stond op zijn hoofd op den hals van een flesch, vloekte daarbij hartig, maar bracht toch iedereen in extase door zijn ongleerkunsten.

En intusschen verdrong zich daarbuiten

een groote menigte en kocht plaatsen. Mijnheer Fitzsimmons was in de wolken, en liep met hoogongedraaide knevels rond, en prees zijn meester te gelukkig, dat hem dat uitgezochte drietaal had doen ontmoeten „beesten, satans, duivelsche schavuiten!”

Zoo verstreek de middag, de avond brak aan en een troep opgewonden, verrukte kunstmakers zag, misschien voor het eerst sedert langen tijd een smoorvolle tent, hun verrichtingen begroeten.

Voora Henderson, het machtige bovenlichaam slechts ten halve bedekt door een tiggervest, had een geweldige succes, en men brulde zich heesch om een paar bisnummertjes.

Als laatste nummer voor de pauze, kwamen de „drie Goldinies” koningen der lucht, aan de beurt.

Het net werd gespannen, en het „Reuzen-orkest” bestaande uit twee man, een jongen en de stokoude kassierster, die op de trom sloeg, een en ander gecompleteerd met een schorre gramfoon, zette de „Blauwe Donau Wals” in, onder een woedend tromgeroef van de oude dame, die stond te slapen, en heel moe was. Het gordijn ging uiteen, en de drie Goldinies traden te voorschijn.

Svendrup was een boom gelijk, sterk als een eik, met knoestige spieren en vingers van staal. Onder de toonen van de knerpende gramfoon en de sleepende, klagende klanken van de viool, klommen zij rap omhoog naar hunne plaatsen, nadat eerst een houten ladder was gezet tegen het strakgespannen net.

En niemand merkte op dat Foundling, zachtjes jankend, daar achter het weer gesloten gordijn van den staal zat, en met roode oogen opzag naar den tentnok, waar de man zijn leven waagde, dien hij zoo zeer had liefgekregen. De toeren begonnen. Nu en dan, bij iets heel moeilijks, hie de oude kassierster een van de trommelstokken op, zette de gramfoon af, en sloeg heelemaal alleen een vervaarlijke roffel, die klonk alsof er een trein over een viaduct reed.

Dan zwaaide de lichamen, Svendrup liet een luide kreet hooren, de toer was gelukt, en de muziek ging verder.

Het was nu weer de beurt van een der moeilijkste toeren die zij zouden maken. Eigenlijk was het een toer die zelfs een eersterangs voltigeur niet gaarne zal wagen — aan een en dezelfde trapèze hangend, moetsen zij door de lucht zwaaien en met iedere hand zou Svendrup een hunner opvangen!

Zij hadden de trapèze reeds vastgegrepen,

dicht nevens elkander en wachtten tot de vanger genoeg vaart had gekregen, opgehangen aan zijn knieën en het sein zou geven door een schreeuw, toen Raffles iets zag, dat hem even van zijn kalme beroofde — het net daarbeneden hing slap! Zijn scherp oog kon zich niet vergissen. De beide staaldraden die het droegen waren niet langer strakgespannen!

De vreeselijke beteekenis van die nalatigheid of wat het anders was was nauwelijks tot hem doorgedrongen, toen Svendrup het sein gaf, en op hetzelfde oogenblik zwaaiden zij reeds door de lucht.

En Raffles hoorde iets kraken vlak boven zich, zag op, en bemerkte tot zijn ontzetting dat een der koorden van de trapèze met een scherp mes ten halve was doorgesneden. Een mensch zou de trapèze gedragen hebben — voor twee was dat halfdorgesneden touw te zwak!

En het brak, juist toen Raffles als eerste met zijn linkerhand de uitgestoken hand van Svendrup greep. Maisy zou echter onherroepelijk gevallen zijn, als Raffles haar niet op het laatste oogenblik om het middel had weten te vatten met zijn vrije arm.

— Houd je om's hemelwil vast! schreeuwde

hij. Span het net opnieuw! Jullie daar beneden.

Er was een onmetelijke kreet van schrik en afgrijzen opgegaan onder die ruwe gouddelvers, rappe handen trokken opnieuw het 'osgemaakte net strak, en toen liet Raffles zijn greep los, Maisy viel, en een oogenblik later maakte hij zijn eigen hand los uit dien van Svendrup en bereikte veilig het circus.

Op datzelfde oogenblik stootte Foundling met een bijna menschelijke kreet van dolle woede overhoeds toe op een der bezoekers, die niet ver van den ingang op een der banken zat. Een paar menschen weken verschrikt opzij, en zoo kon de woedende hond zijn wraakplan volvoeren.

Het was een vrouw, op wie hij het gemunt had.

Voor iemand het had kunnen beletten was het wilde dier haar naar de keel gesprongen, en binnen weinige tellen was alles afgelopen....

Het was Zwarte Mary, die op deze verschrikkelijke wijze haar einde vond.

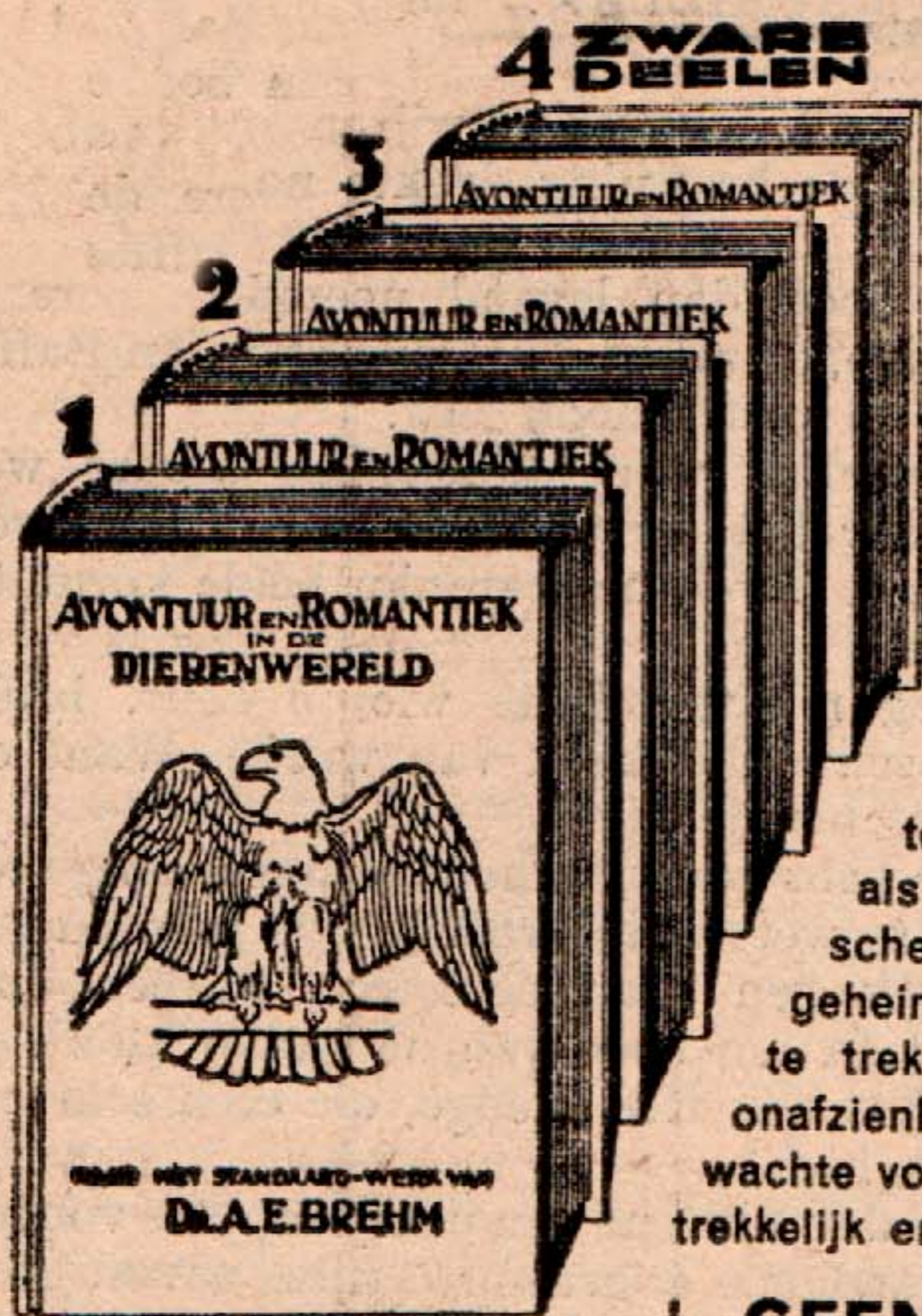
Men droeg haar weg en wischte het bloed op....

En de voorstelling ging rustig verder in een goudgraverskamp is men nu eenmaal niet sentimenteel uitgevallen.....

De volgende aflevering bevat:

BLOED EN GOUD.

Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4
DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten
200 foto's
250 teekeningen

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs!

**GEEN DROOG
WETENSCHAPPELIJK
WERK** ←

MAAR uiterst boeiende verhalen van onver-
schrokken reizigers, die de wildernissen
der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame
oorden hebben verkeerd, temidden van de grootste gevaren, vaak
ten prooi aan de hevigste ontberingen . . . . De lezers worden
als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vor-
schers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke
geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee
te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen
onafzienbare steppen en woestijnen . . . . En deze verhalen, vol onver-
wachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aan-
trekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde werk van den grooten dier-
kundige

Dr. A. E. BREHM

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernis-
reizigers. Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door
pers en publiek ontvangen. Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele
persbeoordelingen :

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen
en de mooie illustraties . . . . Rijk vertelmateriaal voor de scholen . . . .
Gezellige boeken . . . . Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de
lezer geboeid en dat blijft zoo! . . . .

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus (Voorzitter R. K. Keurraad) en
Stamperius bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de
jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen
boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en
voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te ge-
nieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan
te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld.
Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaan-
den bon.

BON ←

Aan den ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM C.
Ondergeteekende wenscht franco-huis te ontvangen de vier in pracht-
band gebonden deelen van Uw uitgave :

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

{ tegen betaling à contant van fl. 12.—
tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2,50
* { tegen 13 maandelijksche betalingen van fl. 1.—
Het bedrag van fl. 12.—/de eerste maand. termijn van fl. ....
is heden gestort op Uw postrek. No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM _____

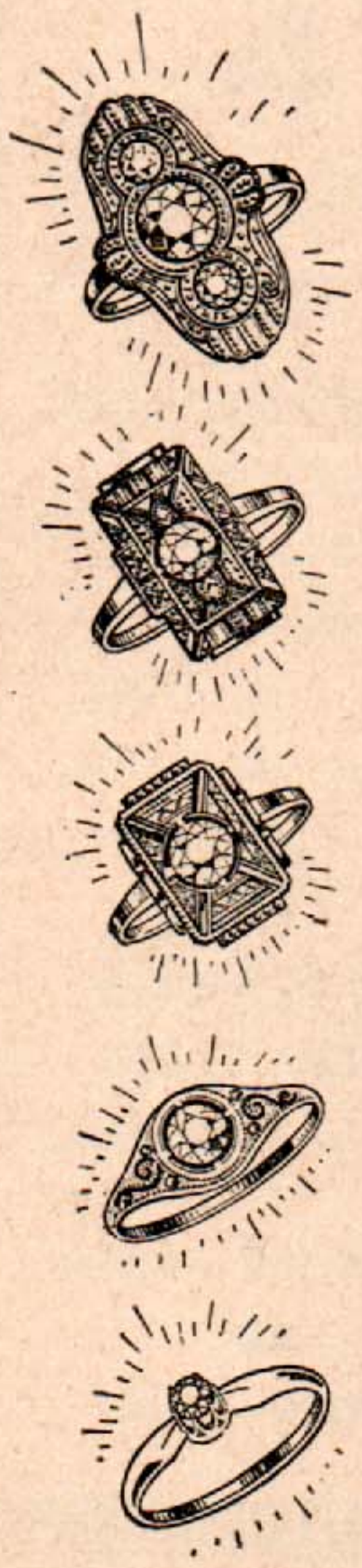
ADRES _____

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

L.L.

*Dames,
neem ze
onder de
loupe!*

**DIE PRACHTIGE ECHE
DIAMANTRINGEN
VAN 14 KARAATS GOUD**

Zie, hoe zuiver elk facetje is geslepen, zie de prachtige zetting en het smaakvolle geheel. U zult versteld staan en geen wonder! Want dit is weer zoo'n verbazend, zoo'n verrassend Batco-aanbod. Wij stellen schitterende 14 karaats gouden ringen met echte diamanten, stuk voor stuk gegarandeerd door welbekende Nederlandsche juweliers

**GRATIS VERKRIJGBAAR
VANAF 475 BATCO-PUNTEN**

Vul nevenstaande coupon in en U ontvangt de prachtige Batco-ringen catalogus benevens 5 Batco-punten omgaand toegezonden. Batco-de Wereld-Coupons worden bij de volgende kwaliteitsmerken verpakt:

CLYSMA No. 30	NORTH STATE
MAVRIDES ROYAL	GOLD DOLLAR
CLIX	PIRATE
BRISTOL	FLAG (10 STUKS)

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringencatalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 B O N
GRATIS PUNTEN

Naam .....

Adres .....

Stad .....

L 50

Te posten in open enveloppe, porto 1 1/2 cent. Van éézelfde adres wordt slechts één dezer bons geaccepteerd.

BATCO DE WERELD COUPONS